

GREŠIO SAM ALI TE GREŠKE SU MOJ ŽIVOT

GORAN GAJIĆ

GREŠNIK

- PRVI DEO -

Šta je moj cilj? Bolje reći: šta ovim pokušavam da kažem? Da li spadam u ljude one vrste koji nemaju drugog cilja osim da se oslobode greha, koji moraju da se oslone na izreku da ima stvari zbog kojih sam se kajao, pre nego što sam ih i učinio, a ipak sam ih učinio. To zvuči kao kad mađioničar objašnjava jednu vrstu trika, a na sceni izvodi drugi. Priznajem da sam grešnik i da sam posebno svojim razmišljanjem i delima grešio.

Koga moliti za oprostaj i da li će mi biti oprošteno? Da li je tok događaja u mom životu zavisio od mene? Da li zavisi od nas samih? Kroz mene se ide u život bolan i trnovit, kroz mene se ide u večnu muku tame i pakla, kroz mene se ide među izgubljeni svet.

Pogotovo ako sanjaš, ali ti snovi nisu sve. Život bez avanture za mene je bio nezadovoljavajući, ali u životu u kome se avanturi dozvoli previše u bilo kom obliku, taj put života biće zasigurno bolan i trnovit. Dugo nisam znao kakav je život u suštini, dok ga nisam poprilično proživeo.

Mnogi imaju neki nezavršen račun sa životom, baš kao i ja. Ali, samo jednom idem kroz ovaj život i tim putem više nikada neću proći.

Reč autora

I

Tog sedmog novembra bilo je lepo i sunčano poslepodne. Sve beogradske kafane bile su popunjene do zadnjih mesta, a ulice su bile prepune šetača. Grad je naprosto vrvio od života.

Jedino su se moja majka, brat i sestra užurbano probijali kroz masu, ne bi li stigli u jednu od bolnica u dogovorenom terminu. Brat i sestra su pratili njene korake kao poslušni psići, zaobilazeći pune čekaonice i spuštajući se niz red beskonačno dugih stepenica, koje su vodile u mračan podrum prepun vlage.

Zidovi su bili ispucali i obojeni nejasnom, već izbledelom bojom. U hodniku su se nalazile pohabane stolice, pored kojih su stajale naočigled isprepadane devojke i žene. Previše su bile zagledane u velika siva vrata preko puta njih, da bi primetile njihov dolazak. Možda ih je više okupiralo šta se događa iza tih vrata na kojima se, iako već izlizanim slovima, nazirao natpis „*Ginekologija*“.

Moja se majka svakog trenutka trebala poroditi. Ni sama nije znala šta joj je bilo strašnije u tom trenutku: prostor u kojem se nalazila ili onaj tupi osećaj praznine prouzrokovan pitanjem da li me je trebala roditi.

Bog joj je poslao još jedno malo biće o kojem se trebalo brinuti, što nije sa oduševljenjem prihvatila. Prihvatila je to sa dozom zabrinutosti i nerazjašnjenim strahom, zbog problema sa svojim ocem i njegovim odsustvovanjima od kuće, bančenjem sa prijateljima i flertovanjem sa kojekakvim ženama, a pogotovo zbog njegovog teškog karaktera. Prisustvo moje majke sa četvorogodišnjim bratom i sedmogodišnjom sestrom privuklo je pažnju doktora, koji je ispraćao prethodnu pacijentkinju na vratima ordinacije.

Zagledao se u njih i upitao majku:

„Da li su ova deca sa vama?“, pokazujući na brata i sestru.

„Da“, odgovorila je sva zbunjena i zadihana zbog napornog silaženja niz strme stepenice.

Obrazi su joj se zacrveneli zbog stida. Želela je da opravda prisustvo dece, jer ih nije htela ostaviti same kod kuće, smatrajući da ide samo na pregled. Doktor, ne čekajući majčin odgovor, pozvao ju je u ordinaciju preko reda. Nakon pregleda majci je saopšteno da mora ostati u bolnici, jer se očekivalo da se može poroditi svakog trenutka. Bilo kako bilo, te večeri sam se rodio.

Svako dete ima pravo na srećno detinjstvo u kome će svi dani biti ispunjeni smehom i radošću, ali, da li je baš svačije detinjstvo takvo?

Detinjstvo je lepo, bezbrižno i ispunjeno trenucima koji te čine neobično srećnim.

Nažalost, ne mogu da se pohvalim da sam imao samo srećno detinjstvo. Mislim da sam bio srećan do svoje sedme godine, mada se tog perioda nešto preterano i ne sećam, ali vreme nakon toga pamtim i čuvam u sebi. Bilo je i tih srećnih dana, ali i puno tužnih i loših uspomena. Moje detinjstvo je moja prošlost i ne sećam ga se baš s osmehom na licu.

Ono čega se sećam, već polako bleđi, ali dosta toga je i ostalo. Bio sam srećno, a ujedno i nesrećno dete, ponekad bezbrižan, a ponekad tužan.

Okružen mamom, tatom, bratom i sestrom koje u suštini tada nisam potpuno razumeo. I dok sam rastao, smenjivala su se vrela leta i pozne jeseni, topla proleća i hladne snežne zime.

Godišnja doba su se smenjivala nošena brzinom vetra, a ja sam polako rastao iz godine u godinu.

Sada, kada zatvorim oči, ispred sebe vidim sitnog, crnokosog, žgoljavog dečaka, kako se kocka igrajući klikere ne bi li zaradio koji dinar, da bi mogao kupiti veknu hleba. Sa tugom se sećam tih dana, školskog dvorišta i poljane blizu svog stana pored dečijeg obdaništa. Iscepanih patika, prljavih ruku, krvavih kolena, zemlje i puderaste prašine. Moje detinjstvo je ostalo sakriveno u kesi punoj klikera zabačenoj u nekom uglu sobe, ali voleo sam da se igram kao svako nestašno dete. Za mene nije bilo obećanja da ću kao nagradu, ako uradim domaći zadatak na vreme, dobiti sladoled, neki slatkiš ili lizalicu.

Osim ljubavi, roditelji mi nisu mogli ništa drugo dati. Tipična razglednica iz mog detinjstva. Sećanja mi naviru u slikama, potvrđuju i govore da se takve stvari nikada ne zaboravljaju. Ožiljci iz detinjstva i prošlosti nikada neće zaceliti. Ulicama kojima sam ja koračao, sada koračaju neki novi dečaci, drugačiji, svako na svoj način, a ja sam, koračajući tim putem na kojem sam odrastao, sazrevao i stario, u duši ostao isti.

Ono što znam iz priče o roditeljima i njihovom detinjstvu je veoma površno. Znam da mi je otac iz okoline Niša i da je završio „Poljoprivrednu školu“, a da ga je kao petnaestogodišnjaka zadesio Drugi svetski rat. Pridružio se partizanskom odredu i bio kurir. Šta je sve preživeo, ni sam ne znam.

Po završetku rata, već kao dvadesetogodišnjak ostao je u partiji sa komunistima. Iza sebe je već imao dva braka, ćerku od prve i sina od druge žene. U međuvremenu, sa partijskim borcima, komunistima po zadatku tadašnje Jugoslavije, tragao je za odbeglim nepodobnim razbojnicima (ili kako su ih tada nazvali četnicima, ustašama ili kako već).

Dobio je zadatak da po Bosni i Srbiji, na osnovu poternice uhapsu nekog Božu Bjelicu. Kako se to završilo ne znam, ali u okolini Čačka je upoznao moju majku, tada jednu od najlepših devojaka, sa dugom smeđom kosom, zelenih očiju, blagog pogleda, krhku i nežnu. Ćerku jedinog imućnog kovača u selu. Kada ga je videla u uniformi, onako visokog, zgodnog, crne kose, oštrog pogleda i preplanulog lica, na prvi pogled se zaljubila. Pored njegovog izgleda privukla ju je i njegova uniforma i motor „cindap“, koji je tada vozio i bio pojam posle rata. Godinu-dve kasnije, tačnije 1951. zaprosio je, kada se preselio u Beograd. Samim tim promenio je i službu. Počeo je da radi u miliciji, kako su tada zvali policiju. Od njih je dobio i stan u dvorišnoj zgradi, gde su živele još dve porodice, na početku ulice Braće Jerkovića na Voždovcu, u blizini čuvene kafane *Jahorina*.

U istoj ulici se nalazila Mesna zajednica, pošta i druga kafana *Radnik*, u kojoj se svake večeri mogla čuti uživo muzika. Nešto dalje od te ulice nalazila se Osnovna škola „Branislav Nušić“, ograđena zidićem uz šumicu koja je delila Centralno groblje od škole. Na mestu gde je počinjala i gde su sada višespratne zgrade, nalazile su se drvene barake, u

kojima su posleratni radnici živeli sa porodicama.

Po dolasku moje mame u Beograd rodila se moja sestra, potom brat, a onda sam na svet došao i ja. U međuvremenu, otac je kupio plac na kraju naselja Braće Jerković, na takozvanom Mitrovom Brdu, gde se tada nalazilo dvadesetak kuća, dok je ostali deo bio pod vinogradima, kukuruzom, njivama i šumom.

Napravio je bespravno kuću, koja je podsećala na letnjikovac, gde smo svi provodili veći deo godine, najčešće zimi, ili dok baš ne bi toliko zahladnelo da smo tada živeli u stanu. Tamo sam među voćnjacima, cvećem i kukuruzom, sa psom, mačkom i ostalim domaćim životinjama rastao, sve do prvog razreda osnovne škole.

Tog perioda se baš i ne sećam dobro. Ali, sećam se nekih detalja. Bio je to period bezbrižnog detinjstva, kada sam se igrao sa komšijskom decom lopte, žmurki po vinogradima, kukuruzima, ili loveći guštere i leptire. Kada toga nije bilo, sećam se, igrao sam se sa psom vučjakom, „Džekijem“, kojeg je otac dobio od milicije i mačkom Markom, koji je često skitao, te ga ne bi bilo ni po dva, tri dana, a onda bi se pojavio i samo spavao.

Jednom prilikom, roditelji su me ostavili sa starijim bratom. Ne sećam se razloga, ali zbog nečega sam sedeo u dvorištu i nisam prestajao da plačem. Izbleдела sećanja... Kako bi me smirio i oraspoložio, moj brat mi je rekao:

„Ako prestaneš da plačeš, odaću ti jednu tajnu.”

Kada sam to čuo, odmah sam prestao da plačem. Sav znatiželjan, umirući od radoznalosti, već suvih očiju zurio sam u njega.

„Ovo što ću ti sad ispričati, ne smeš nikom da kažeš.”

„Neću”, odgovorio sam, pomalo još brišući suze. A on je započeo priču...

„Znaš onog čika Mileta i tetka Živanu, što žive preko puta nas dole u stanu i imaju ćerku Vericu?”

„Da”, odgovorio sam.

„E, čika Mile je doveo nekog dečaka da pravi društvo Verici, kako ne bi stalno bila sama sa babom, dok su oni radili. Ali tetka Živana i Verica ga stalno maltretiraju i tuku; mora da obavlja teške kućne poslove; samo što još i ne kuva, dok one uživaju!

Povrh svega, ne dozvoljavaju mu da izađe iz dvorišta, a tako ne može ni da nekoga upozna.”

„Pa kakva ti je to tajna?”, upitah ljutito.

„Ćuti, nisam ti završio priču”, reče nastavlajući:

Taj dečak ima moć! Može da smanjuje i povećava sebe i stvari stvari, kad to poželi, ali za to niko ne zna, sem mene.”

„Ali, zašto sve to podnosi?”, čudio sam se.

„Mora, jer bi ga vratili u Dom, a tamo mu je još gore.”

„Odakle ti to znaš?”, pitao sam, ali je on, ne obraćajući pažnju na moje pitanje, nastavljao sa pričom:

„Ja sam ga upoznao i samo ja znam njegovu tajnu.

Oni ga uveče zaključaju u sobu koja ima gvozdene rešetke na prozorima, ali kad se oni uspavaju noću, on se smanji toliko, da može da prođe kroz rešetke, i onda izađe. Takođe, ima moć da od dečijeg auta napravi pravi. I tako, kad se iskrade noću, on ponese i dečiji autić. Na ulici uveća i sebe i autić, dođe po mene, a onda se mi vozimo cele noći. Zato, ako budeš dobar i čuvao tajnu, upoznaću te sa njim, i zajedno ćemo se sva trojica voziti.”

Složio sam se sa bratom i čvrsto obećao da više neću plakati, i da ću čuvati tajnu po

svaku cenu. Maštao sam o tom dečaku i autiću koji se smanjuju i povećavaju, a mom bratu je tog dana pošlo za rukom da budem poslušan i dobar. I opet sećanja...

Kako su dolazili očevi prijatelji, komšije ili rođaci; moj stric ili ujak. I kako su prepričavali dogodovštine uz čašicu rakije, u letnjem periodu, kad bi bilo toplo i vedro veče. Sedeli bi napolju, ispod jedne velike trešnje, ispod koje je stajala jedna klupa i jedan okrugao sto. Ostale su mi u sećanju mistične priče o njihovim bliskim susretima sa natprirodnim bićima, vampirima ili vilama.

Da li su to bile samo bajke i prazne priče, ne znam, ali, ja sam se plašio, i dok sam sedeo na klupi pored nekog od njih, približio bih mu se što sam više mogao, ili bih nekom seo u krilo, kako me neko zlo ne bi snašlo, ili neki vampir, ne daj Bože, dohvatio. Koliko god da sam se plašio, još više sam voleo da slušam te interesantne priče, kojih je bilo na pretek. Dok sam ih slušao, kosa bi mi se digla na glavi, a koža po čitavom telu naježila. Međutim, ja sam ćutao i pažljivo slušao.

Sećam se priče o pojedinim ljudima koji su rođeni u subotu, i kako su zbog toga mogli da vide natprirodne sile. Nazivali su ih subotarima.

Jedne takve večeri bila su nam došla dva tatina prijatelja, nekoliko komšija i moj ujak. Počelo se pričati o nekom čoveku, koji je bio na vašaru u Katragi, selu kod Čačka. U kasnim satima posle ponoći, krenuo je sa vašara kući za Čačak motorom. Iza njega je sedeo njegov petnaestogodišnji nećak. Kada su izašli na put van sela, gde je bio potpuni mrak, negde na polovini puta do Čačka, dečak je ugledao vatru preko čitavog puta. Počeo je da viče na sav glas, strahovito se plašeći da ih ne zahvati talas plamena. Čovek se, čuvši ga, trgao i stao.

Nije video ništa neobično, ali je bilo očigledno da se dečak prepao nečega i da je prebledeo. Iz džepa je izvadio paklicu cigareta i zapalio jednu. Govorilo se da je baš tada i svetlost koja je obasjavala put nestala. Da li je dečak imao viziju ili ne, ostala je misterija. Tada je tatin prijatelj, Bata, ispričao priču o tome kako se svake noći pojavljuje prelepa žena obučena u crno, na jednom mestu Centralnog groblja, gde je bila presečena ograda od žice. Tu je bio i prolaz, koji je spajao sadašnja naselja - Medaković i naselje Braća Jerković.

Pričali su kako je pozivala slučajne prolaznike da joj se pridruže na putu ka unutrašnjosti groblja. Te večeri, bilo je još kojekakvih priča, koje sam ja rado i pažljivo slušao, a onda je moj tata ispričao jednu lovačku priču, nadovezujući se na priču o ženi u crnom.

Ispričao nam je šta se njemu dogodilo, s namerom da uplaši komšiju Radeta, koji se neobično plašio groblja. Pričao je kako je bez straha obilazio deo puta koji je prolazio grobljem, naglašavajući neke strašne detalje, od kojih se ježila kosa na glavi.

Ja sam zamišljao, jer sam znao da na groblju žive i psi, koji se hrane ostacima hrane sa grobova, a koju donose ljudi, kad obilaze grobove svojih najmilijih. Moj otac pominjao je i jednog crnog, ugojenog mačka, kojeg je često viđao kako se šeta stazama groblja, ili po spomenicima i grobovima.

Poslednja stanica i okretnica autobusa 26 bila je kod kafane *Jahorina*, i ako se moralo ići dalje do našeg placu i ostalih kuća, moralo se ići peške, a put i nije baš biokratak.

Trebalo je zaobići Centralno groblje, proći pored malog staklenog bifea koji su zvali *Tri kostura*, jer se nalazio preko puta groblja. A onda još par kilometara, sve u svemu, pola sata dobrog pešačenja. Danju se išlo kroz samo groblje, da bi se skratio i put i vreme. Onda je on započeo priču...

„Jedne večeri, bila je već jesen na izmaku i već se nazirala duga, hladna zima... dnevne temperature menjale bi se munjevito, bilo je veoma hladno, dok je vetar jako duvao.”

Moj otac je pričao kako se prethodne godine vraćao sa posla iz druge smene i kako se sa društvom zadržao kasno do ponoći. Kako bi dobio u vremenu, prilikom vraćanja kući, često je i noću išao kroz groblje, kao i pojedine njegove komšije. Kada je ušao na ulaz groblja i prošao kroz groblje, odmah potom, na samom izlazu groblja, odmah pored šiblja i žbunja, gde je bila pokidana žica za prolaz, začulo se najpre, neko šuštanje, potom tutnjava, pa urlikanje nalik na zapomaganje, u saglasju sa vetrom koji je duvao. Kako je pričao, nije mu bilo svejedno. Morao je ići preko brda, preko uzvišice i pregledne čistine na kojoj je bila staza. Desetak minuta i gusti, mrki mrak. Na sebi je imao milicijski šinjel - dugački plavi kaput, sa dugim šlicom pozadi, koji mu je bio ispod kolena, skoro do zemlje. Hodajući poprilično brzo imao je utisak da ga neko prati. Često se osvrtao, dok su mu u ušima odzvanjali malopredajni zvuk i tutnjava iz žbunja obližnjeg groblja. Dok je koračao, osećao je kako ga u levu nogu udara nešto neobično, ali kada bi se okrenuo, iza sebe ne bi ugledao ništa. Vetar je sve jače duvao, noseći sve pred sobom, a najviše prašinu, kovitlajući je zajedno sa lišćem i ponekim papirom. Bila je to prava košava!

Jednog momenta je zastao i okrenuo se, jer se lupkanje po nozi sa intenzitetom zvuka pojačavalo. Izvadio je službeni pištolj i u toj tišini i u mraku zastao i ispalio dva metka u vazduh, kako bi ohrabrio sebe. Zapalivši cigaretu, pažljivo je krenuo dalje. Ono što je tog trenutka ugledao, od srca ga je nasmejalo. Shvatio je da je zbog pravca u kojem je duvao vetar, donji deo njegovog kaputa udarao o njegovu levu nogu i da je njegov strah bio bezrazložan.

Naravno da pravu istinu nije rekao naglas i da je priči dao zastrašujući kraj, kako bi komšiju Radeta držao u postojanom strahu.

Sutradan, posle te večeri i tih priča, dogodilo se nešto što će mi ostati duboko urezano u sećanju. Bio je divan, sunčani prvi avgust. Komšija Rade je u firmi primio platu, a s obzirom na to da je voleo da popije malo više, zadržao se prilično dugo u kafani, u gradu sa prijateljima. Nakupovao je poprilično namirnica za kuću: voće, povrće, ulje, šećer, brašno, suhomesnate proizvode i još nešto namirnica, na koje je potrošio dobar deo novca. Sumrak je već pao, kada je seo u autobus i krenuo kući. Kad je izašao iz autobusa sa već poprilično otežalom torbom okačenom o rame, nastavio je putem ka groblju pešice. Hodao je stazom kroz groblje s takvim oprezom, kao da nešto krade. Osluškiavao je svaki šum, a izbegavao je da gleda levo ili desno po spomenicima, jer su se oslikavale senke raznih statua pokojnika. To ga je nerviralo, a još više plašilo. Što je više zalazio u unutrašnjost groblja, zalazio je u sve dublji mrak. Nazirala se samo po koja svetiljka ili koje zapaljeno kandilo. Hodajući, gledao je samo ispred sebe, imajući utisak da će mu svakog trenutka nešto skočiti na leđa, ili iskrsnuti ispred njega. Prošavši većinu puta, približio se pokidanoj žičanoj ogradi kod izlaza iz groblja. Sad mu je već bilo lakše, te je ubrzao korake koliko je mogao, razmišljajući samo o tome da što pre napusti groblje. Kada je stigao do žice na samom izlazu iz groblja, iz žbunja, tik pored njega, istrčalo je u tom momentu, ni sam nije mogao da odredi veličinu tog nečeg, nepoznato stvorenje neobičnog izgleda. Nije se moglo razaznati ništa!

Kako je jednom nogom zakoračio kroz otvor žice da izađe iz groblja, sapleo se i pao. Iz ruku su mu ispale kese sa namirnicama i torba. Usponičeno bauljajući, pridigao se i počeo da trči, zaboravivši na kese i torbu. Kada je stigao do kuće bio je sav zadihan i znojav, a i poprilično trezan. Tek tada je shvatio šta je uradio. Ostavio je namirnice koje je kupio. Ne

želeći da uđe u kuću praznih ruku, razmišljao je da se vrati, ali strah koji je osećao, nije mu to dozvoljavao. Tako je rešio da dođe kod nas i ispriča nam šta ga je snašlo. Tako je i bilo. Došao je i zalupao na naša vrata, dok smo svi već spavali. Na njegovu sreću, tata je bio kod kuće i otvorio mu je vrata. Normalno, njegov dolazak sve nas je probudio. Brzo sam ustao, radoznalo otškrinuo vrata svoje sobe i provirio da vidim ko je došao, kad sam ugledao komšiju kako sav uzbuđen priča mami i tati šta mu se desilo. Nisam baš sve razumeo, ali sam shvatio da pominju hranu i problem koji je nastao zbog nje. I iako se tada, dobro se sećam, na očevom licu videlo nešto nalik blaženstvu zbog Radetovog straha i događaja na groblju, odmah je uzeo baterijsku lampu i pozvao komšiju, da se odmah vrate do groblja i pokupe torbu sa namirnicama koju je zaboravio tamo. S obzirom na to da je bila noć i da tom stazom noću retko neko prolazi, pronasli su torbu sa namirnicama, a on je postao razlog podsmeha narednih par dana. Tako se sećam tih priča...

II

Naselje Braće Jerković se sve više gradilo, nicali su nove zgrade, prodavnice, škole. Autobuska stanica okretnice dvadeset šestice pomerila se za tri stanice. Samim tim, počele su se zidati i kuće na Mitrovom Brdu, pa smo i mi dobili naziv ulice - Kružni put 6 kucnog broja 8. Nadomak nas jedna porodica, koja se vratila iz Nemačke, kupila je plac i započela je graditi kuću. Kao prve komšije zbiližili su se sa mojim roditeljima. Bili su to čika Musa, tetka Ana i njihova deca: Voja, Desa, Boško, Ludvig i Miša. Moji roditelji su im maksimalno pomogli, s obzirom na to da oni nisu imali mnogo prostora - placa oko kuće. Dozvolili su im da kuvaju kod nas i borave u dvorištu, dok je trajala izgradnja preko dana. I mi, deca, sprijateljili smo se međusobno. Čak i kad im se izgradila kuća, dosta vremena provodili su kod nas, naročito leti, kada su dolazili iz Nemačke na odmor. Sedeli bismo u dvorištu, gde je bila debela hladovina, jer je naš plac bio veliki. Šesnaest ari placa pod voćem i povrćem. Od voća je tu bilo skoro svega: trešanja, kajsija, breskvi, krušaka, mušmula, dunja i grožđa. Na našim prostorima uspevala je skoro svaka vrsta voća. Već sam pominjao da je nedaleko od samog ulaza kuće bila jedna velika i debela trešnja, ispod koje je leti uvek bilo hladovine. Sećate se i stola i klupice na kojoj se, naročito leti, sedelo?

Čika Musa i Ana su imali dvoje dece, Ludviga i Mišu, koji su rođeni u Nemačkoj. Bili su moji vršnjaci i slabo su govorili naš jezik. Tetka Ana je imala iz prvog braka još i Voju i Desu, a Boška iz drugog, tako da je čika Musa bio njen treći muž. Voja i Desa su bili najstariji, koju godinu stariji od moje sestre. Boško je bio vršnjak mog brata. Voja i Desa su živeli s njima u Nemačkoj, dok je Boško bio u Domu u Beogradu. Njega baš i nisu voleli, ali zašto, nikada nisam saznao.

Ja sam ga obožavao. Retko je dolazio, ali kad bi došao uvek bi donosio pune ruke

svačega. Mami po kilogram kafe, tati flašu rakije i boks cigareta, a mene bi obasipao kojekakvim slatkišima.

Bilo je tu čokolada, keksa, bombona... svega! Tada nisam znao odakle mu novac za sve to, ali kasnije sam saznao da je bio sklon krađi. Obijao je prodavnice.

Još jedan mi se događaj vezan za njih duboko urezao u sećanje.

Jednog leta, dok smo moja porodica i ja bili na placu, čika Musa i teta Ana su se sa Ludvigom i Mišom posle završenog godišnjeg odmora vratili za Nemačku.

Voja i Desa su ostali u Beogradu i često su navraćali kod nas. Tada im je bilo oko dvadesetak godina. Tog leta, mama je sa sestrom otišla po neke stvari do stana u ulici Braće Jerković, ali je tamo zatekla situaciju kakvoj se nimalo nije nadala. Kada je otključala vrata i ušla u stan, zatekla je Desu kako spava u spavaćoj sobi. Nije joj trebalo mnogo da shvati, da je moj otac doveo tu i da su imali intimne odnose. Zatečena situacijom, najpre nije znala šta da radi, ali je brzo potom dohvatila za kosu i lupila joj par šamara i isterala iz kuće. Zbog toga je narednih par meseci odnos mojih roditelja bio zategnut i stalno su se svađali. I odnos sa njima se narušio. Sve ređe su dolazili, dok konačno potpuno nisu prestali. Jedino bi Boško obilazio kuću i dalje svraćao kod nas. Nikada nikoga od njih nisam više video, ali sam kasnije čuo da je čika Musa poginuo.

Vreme je prolazilo, brat i sestra su išli u školu i živeli sami u stanu. Mama ih je često obilazila, a i oni su redovno dolazili. Onda je došlo vreme da se ja upišem u prvi razred osnovne škole. Iako je bilo leto i lepo sučano vreme te godine, mama je zbog mene i mog školovanja morala da bude u stanu, u naselju Braće Jerkovića. Njoj je to najteže palo. Bila je rastrzana obavezama između stana i kuće na placu. Dodatno su joj otežavale obaveze oko kokošaka, psa i mačke na placu, o kojima se otac, navodno, nije mogao sam brinuti. Bio je to samo njegov izgovor, kako ne bi ništa radio.

Do početka školske godine je ostalo mesec dana, a ja sam sa nestrpljenjem čekao taj prvi dan.

U međuvremenu, našem komšiji došla je u posetu rođaka iz Francuske, sa svojim suprugom francuzom i sedmogodišnjom ćerkom Lelom. S obzirom na to da u našoj ulici nije bilo devojčica tih godina, nas nekoliko dečaka jedva smo čekali da je vidimo kada bi izlazila iz kuće. Bila je prilično lepa, ali se i ponašanjem i garderobom razlikovala od devojčica koje sam do tada znao. Rođena je u Parizu, a tamo je i rasla. Bila je to prva simpatija nas nekoliko dečaka iz ulice. Svi bismo joj rado izlazili u susret ili ispunjavali njene želje. Imao sam privilegiju, jer je bila najbliža mom dvorištu. Prvi bih je ugledao kad bi izlazila iz kuće, a onda bih i ja istrčao za njom.

Jednom prilikom bio sam na ulici, ispred kapije, sa trojicom dečaka kad je ona izašla, a mi smo se nadmetali u tome ko će se od nas popeti na jedan stub kapije, poprilično visok i veoma gladak.

Nije nam nikako uspevalo, jer bi nam se ruke klizale, a onda je ona prokomentarisala kroz smeh da smo šepRTLje. Tada sam se zainatio, i sa naporom i mukom sam se popeo. Ne znam ni sam kako, ali sam se popeo. I tu, po prvi put u životu likovao.

Lelini roditelji su bili u nedoumici da li da ostanu u Beogradu ili da se vrata u Francusku. Gde upisati Lelu u školu? Na kraju su se ipak vratili u Francusku, tako da je niko više nije video.

Tog septembra sam pošao u prvi razred. Upoznao sam novo društvo i učiteljicu. Učiteljica nam je bila mlada i lepa, veoma ljubazna i prijatna i zvala se Vesna Vujović. Voleo sam da idem u školu. Voleo sam učiteljicu Vesnu, a volela je i ona mene.

U to vreme, naš tadašnji predsednik, Josip Broz Tito, često je putovao po inostranstvu. Indiji, Africi, arapskim zemljama. Osnovao je „Pokret nesvrstanih“ i bio na čelu te organizacije. Samim tim je često putovao. Mi, tadašnji pioniri, odlazili bismo sa školom svaki put pri njegovom povratku da ga dočekamo. Stajali bismo sa strane na ulicama, kuda bi on prolazio svojim crnim produženim mercedesom - kabrioletom.

Pored njega je obično sedela njegova supruga, Jovanka Broz, a katkad neki državnik iz neke druge zemlje. Mi, deca, bismo dobijali zastavice tadašnje Jugoslavije, kao i zastavice države iz koje je bio gostujući predsednik ili ambasador. Stajali bismo tako u redu, na stotine nas, iz svih škola Beograda, i nestrpljivo čekali kada će Tito naići. Onda bismo mahali zastavicama, sa crvenim maramama oko vrata, u plavim školskim bluzama, uniformisani.

Godina je brzo prošla, a ja sam završio prvi razred. Raspust je doneo radost, jer se imalo više vremena za dečije vratolomije. Družio sam se sa dečacima iz kraja i škole. Igrali bismo fudbal na poljani blizu dečijeg obdaništa. U blizini tog obdaništa nalazilo se jedno ogromno drvo crnog duda, pored samog dvorišta jednog komšije.

Često bismo se verali po njemu, jer je bilo ogromno, a ponekad bismo jeli dudinje i tada bismo se toliko umazali da se nismo mogli oprati i po dva dana. Ruke bi nam danima bile crveno-crne. Tog leta desilo se ono najgore. Komšija je posekao dud da bi na njegovom mestu sagradio garažu. Ništa nismo mogli da učinimo za spas našeg omiljenog duda, ali smo se komšiji kasnije osvetili tako što smo mu par puta krivili brisače na kolima. Potom su sazrele trešnje i ubrzo smo zaboravili na dud. Fokusirali smo se na krađu trešanja, koje su nas mamile svojom crvenom bojom i sočnim sokovima. Jedna velika, stara trešnja koja je prva sazrevala i rađala, nalazila se nedaleko od zgrade gde smo se okupljali.

Otprilike, dve, tri ulice niže jednog bifea, koji se zvao *Kod Nidže*. Trešnja je bila zasadena pored same ograde, tako da su njene grane sa jedne strane bile na ulici. Okupili bismo se u grupi i došli do nje, a onda bismo jeli onoliko koliko smo mogli da dohvatimo. Vlasnik trešnje bio je neki debeli, ćelavi stariji čovek, koji bi nas, čim bi nas ugledao s prozora, odmah pojurio u nameri da onoga koga uhvati, i istuče. Nikada nam nije dozvolio da uberemo koju trešnju, a mi smo iz nekog dečijeg inata, uprkos tome, i dalje krali njegove trešnje, polomivši ponekad i koju granu. Onako debeo i trom nikada nije mogao da nas uhvati. Iz tog razloga, čak je i sagradio kućicu ispod tesnj za svog psa, pa je tako dobio živi alarm.

Nedaleko odatle, na samom početku ulice Braće Jerković, nalazio se jedan širok, dugačak ograđeni plac. Na njemu nije bilo kuće, ali je tu bio čitav voćnjak sočnih plodova. Vlasnik tog placa, stariji čovek, brica, držao je u ulici Peke Pavlovića berbersku radnju. Imao je oko sedamdeset godina i još uvek je bio u punoj formi. I dalje je sam i šišao i brijao svoje mušterije. Bio je muški frizer, a njegove mušterije su uglavnom bili stariji ljudi. Zastrášivali su nas, decu, rečima da će nas, ako ne budemo dobri, voditi brici da nas ošiša, a mi smo se više plašili njegovog izgleda i nadimka koji je dobio zbog njega. Zvali su ga Laza Mrtvak. Izrazito mršav i bled u licu, podsećao je na mrtvaca koji hoda. Pored toga, bio je staromodan i loš frizer. Nismo znali gde stanuje, jer je metalna kapija na tom placu uvek bila zaključana lancem sa povećim katancem. Zbog toga smo morali da preskačemo visoku ogradu da nas komšije ili neko drugi ne bi video, a kada bismo se našli među voćem, šibljem i korovom u koji je plac bio zarastao, niko nas više ne bi mogao videti. Prvi dan smo se popeli na trešnju i jeli mirno i u slasti, i, naravno, zadovoljni otišli kući. Već sutradan, kad smo se vratili da opet jedemo trešnje, zatekli smo stabla obavijena

žicom sve do krošanja. Laza Mrtvak je obišao plac i video da smo krali trešnje. Od tog dana i on je stražario. Znali smo, čim bismo ugledali žicu, da se on tu šunjao, ali smo bili spretni i uspevali smo da se, uprkos žici, popnemo na trešnju. Te predvečeri, Laza Mrtvak se pojavio sa povećom motkom u rukama, koja je podsećala na bejzbol palicu, dok smo nas trojica bili u samom vrhu trešnje. Urlao je i psovao nam milu majčicu i pretio kako će nam presesti trešnje. Verovao je da će nas uhvatiti i da smo se uplašili. Nije razumevao naša dečija posla. Urlao bi na sav glas, dozivajući i komšije u pomoć. Kada bismo videli da se još neko mogao pojaviti, mi bismo tada skočili sa drveta i počeli da bežimo. Bilo nam je zabavnije da krademo trešnje Lazi Mrtvaku, jer nas je on na neki način i zabavljao. Ali, ni ta zabava ne bi dugo potrajala. Laza Mrtvak bi već sutradan namazao stabla izmetom, i mi tada ne bismo prilazili. Prestali smo i dolaziti. Odmah smo se preselili na treće mesto kod kafane *Jahorina*, u čijoj se neposrednoj blizini nalazilo još jedno drvo trešnje, čiji je vlasnik bio neki miroljubiv čovek, te nam nije bilo zanimljivo dugo se zadržavati na tom placu jer nam je i sam dozvoljavao da beremo tresnje samo da ne lomimo grane.

Posle dvadesetak dana na raspustu, sa sestrom i bratom otišli smo u goste kod babe, dede i ujaka, koji je imao dva sina i ćerku. Oni su imali svoje društvo sa kojim su izlazili, a ja sam ostajao kod kuće, dosađujući se. Pokušavao sam da se zabavim vozeći bicikl, ili bih sa dedom provodio vreme u kovačnici, dok bi on oštrio noževe ili popravljao ogradu. Ponekad bi me baba vodila sa sobom kod svojih prijateljica, koje bi me obasipale kolačima, kojih ja i nisam bio željan. Moji ujak i ujna bili su poslastičari i imali su poslastičarnicu u varošici, gde su se pored sladoleda, kolača i bombona, prodavali i kafa i sokovi. Njihova su deca ponekad pomagala u radnji, pa se njihovo društvo i tu okupljalo.

Ja sam bio tzv. spoljni momak. Da po potrebi odnesem iz radionice pleh sa kolačima ili smesu - mleko za sladoled, kad im ponestane. Potom bi me nanovo slali kući, a ja sam tada „ludeo“ što ne mogu da ostanem sa njima. Povremeno bi mi dozvolili da sa njima pođem do kanala gde se tada moglo kupati, ali kada su išli do reke Morave, nisu dozvoljavali da i ja pođem. Govorili su mi da je Morava opasna, da ima puno virova i da se mogu udaviti.

Uveče bi odlazili na korzo, a vikendom u bioskop, gde je jedan od moje braće radio na vratima. Te su mi večeri najteže padale. Zato sam se često iskradao iz njihove kuće i odlazio do zgrade bioskopa.

Tamo bih našao neke prijatelje moje braće, koji su me, uzgred, obožavali, a potom je nastajala prava vratolomija! Jedan bi me podigao i prebacio preko malog prozora bioskopske sale, kroz koji sam mogao proći bez problema. Drugi bi me sačekao sa druge strane, iznutra, i krijući me, prošvercovao do nekog praznog sedišta. Tamo, u mraku, niko me ne bi ni primetio, a posle odgledanog filma bilo mi je svejedno. No, kako se bližio kraj raspusta, moj brat, sestra i ja vratili smo se u Beograd. U Beogradu su se, u međuvremenu, doselili neki novi klinci u moj kraj. Draško, njegov brat Slavko, potom Rajko, pa Mile Bosanac kao i mnogi drugi, a među njima i Branko. Dok sam se upoznavao sa svima, primetio sam da se Branko nekako izdvajao i ponašao rezervisano, a onda smo se jednog dana i potukli.

Nije to baš bila prava tuča, ali sam ga ja dva, tri puta udario, a on je samo pognute glave otišao. Dva dana nakon tog događaja, pomirili smo se i ubrzo postali pravi drugovi. Dok smo mi, ostali dečaci, kuburili sa novcem i igrali se klikera, on je u to vreme uvek imao novca. Na kioscima novina i po samoposlugama prodavao se tada neki album sa sličicama glumaca. Da bi se sličice za album prikupile, trebalo je kupiti pakovanje sa

dvema sličicama i trima pljosnatim žvakaćim gumama, koje su bile uvijene u nepromočivi sjajan papir. Branko je kupovao dnevno po dvadesetak kesica, kako bi što pre ispunio album. Tako je pored sličica dnevno dobijao i šezdeset žvakaćih guma.

Ne znajući šta da radi sa tolikim žvakama, pozvao bi me i mi bismo tada išli po našem kraju ili Medakoviću gde su se okupljala druga deca, pa smo im bacali žvake, izigravajući i jedan i drugi nekakvog Deda Mraza. Ali bi se Branko brzo zasitio i toga, te smo odlazili u gornji deo Braće Jerkovića, u koji je tada stigao luna-park sa automobilima na struju.

Najzanimljivije je bilo sudarati se njima. Branko bi kupio po pedesetak karata i delio ih i ostaloj deci. Čitavog bismo se dana vozili, sve do kasno uveče, tačnije do zatvaranja lunaparka. Nije mi bilo jasno odakle mu novac. Stalno sam ga o tome zapitkivao, ali mi je on uvek odgovarao da ne brinem, i da mu novac daje njegov ujak, za koga je tvrdio da je izuzetno bogat. Trajalo je to tako nekih mesec dana, a onda je kupio novi trkački bicikl. Vozio se po kraju čitav dan, a kada je uveče došao kući, njegovi roditelji su insistirali da im kaže odakle mu nov bicikl. Ne znam šta im je rekao, ali je njegovom tati palo na pamet da pogleda u kutiju od pegle, gde je krio ušteđevinu, jer su u to vreme gradili kuću na Avali. Njegovoj tajni o poreklu novca došao je kraj! Uzeli su mu bicikl, od mame je dobio par šamara, a otac ga je toliko istukao, da je podsećao na kakvog mačora uhvaćenog u krađi. Kazna je potrajala svega nedelju dana.

Za vreme avgustovskih dana, kada su nastupale vrele, letnje večeri, najviše smo šetali ulicama i okupljali se ispred zgrade, a ponekad bismo otišli i do Dušanovačke pijace i krali lubenice. Jedne večeri, nas šestorica drugova otišli smo u krađu lubenica. Sa nama je pošao i jedan dečak sa nadimkom Zvezdaš, zbog obožavanja tog fudbalskog tima. Nosio je na sebi njihov dres i skoro da ga nikada nije ni skidao. Prethodnog je dana padala sitna kiša, koja je natopila asfalt i koji se isparavao od visoke temperature.

Obilazili smo pijacu u delu gde je najviše bilo lubenica, pažljivo birajući da ne oštetimo kojeg seljaka, već nekog nakupca, jer smo mislili da oni imaju uvek više. Kada bismo izabrali koga ćemo pokrasti, jedan od dečaka je zavaravao prodavca koji je pospan dremao, Zvezdaš i još jedan drug su pazili kada bi bio najpogodniji trenutak, i onda bismo Branko, ja i još jedan naš drug ukrali po jednu lubenicu. Zatim smo brzo odlazili sa pijace. Potom smo šetali našim krajem, kada je Branko ugledao poprilično debelu žabu u nekoj barici. Krišom je uzeo žabu i tiho mi rekao da Zvezdašu pridem s leđa i da ga tako držim. Odmah sam shvatio njegove namere, jer smo svi znali koliko je naš drug, Zvezdaš, bio plašljiv. Uhvatio sam ga oko struka, a on se nije otimao, kako ne bi ispustio lubenicu koju je nosio. Tog trena Branko je prišao i povukao mu donji deo trenerke, a odmah zatim mu ubacio žabu u gaće. Zvezdaš je uspaničeno počeo da trči, ispustivši pritom lubenicu, razvlačio je svoju trenerku, u nadi da će žaba sama izaći, jer je nikako nije smeo dodirnuti. Na kraju je, onako u trku, skinuo sve sa sebe. I dok je Zvezdaš proživljavao paklene trenutke u borbi sa žabom, mi smo se valjali od smeha dok smo ga gledali kako trči. Kasnije smo uzeli i tu razbijenu lubenicu, otišli u naš kraj i jeli ispred zgrade.

Kako se bližio kraj avgusta, bližio se i kraj našim najneverovatnijim avanturama i igrama. Dolazilo je vreme spremanja za polazak u školu. Nekako baš u to vreme, se stanica milicije preselila sa starog mesta, na novu lokaciju na Dušanovcu. Tada je i moj otac napustio službu u miliciji, uz obrazloženje da mu je svega dosta.

Bilo mu je preko glave više da juri prestupnike, dežura u stanici ili čuva zatvorenike u Centralnom zatvoru, ali glavni razlog njegovog odlaska bio je taj što nije imao slobodne dane, a ako ih je i imao, uvek bi ga pozvali na posao. Dežurao je i po 24 sata, a onda je

počeo raditi u odeljenju na carini u Glavnoj pošti.

Svoj posao obavljao je savesno, te su ga svi voleli i poštovali. S druge strane, njegov privatni život bio je sasvim drugačiji. Sve se više odavao alkoholu, noćnom životu i druženju sa sumnjivim društvom, posebno ženama. Tih noći, kada je pijan, kasno posle ponoći, dolazio kući, nastajao je pravi pakao. Svaka reč koja je tada bila izgovorena iz usta moje majke, nervirala ga je užasno, a onda je nastajala svađa. Znao je da je pretuče, da porazbija stvari po kući, a onda bi sutradan, ako je za to imao novca, išao do radnji i kupovao ono što je prethodnog dana porazbijao. U takvom je stanju ponekad znao i da udari i brata i sestru, ako su oni držali maminu stranu. Začudo, mene nikada nije udario, niti povisio ton. Čak je i izbegavao svađe u mom prisustvu. Moja mama je koristila takvu situaciju, iako sam bio još uvek mali, a meni su takvi trenuci ostavili duboko i tužno sećanje na taj period mog života. Raspust je brzo prošao, a mi smo pošli u školu. Sa prvim školskim danima došlo je i prvo razočarenje. Naša učiteljica Vesna se razbolela, a umesto nje, dobili smo učitelja Jagoša.

On je bio izrazito visok i krupan čovek, proćelav, oštrog pogleda i velikog, crvenog nosa, što je odavalo da je alkoholičar.

Kada bi u školu od ranog jutra došao pijan, bilo nas je strah i da ga gledamo. Zadao bi nam po koji zadatak da prepíšemo sa table i rešimo ga, ili da nešto prepisujemo iz knjige, dok bi on sedeo i čitao novine. Jednostavno, on nije bio nimalo zainteresovan za svoj posao, a samim tim i da nas nečemu nauči. Međutim, davao nam je obilne domaće zadatke, da nismo mogli dići glavu sa knjige. Zahtevao je da svi znamo sve. Posle nekog vremena saznao sam da je prijatelj mog oca, iako ga nikad do tada nisam video. Što je značilo da je to prijatelj iz kafane, odnosno, prijatelj do zadnjeg dinara. Na osnovu mog prezimena saznao je čiji sam sin, te je od mene zahtevao da budem najbolji u razredu u svemu.

Govorio je:

„Ti si sin mog prijatelja i moraš biti najbolji! Ne smeš ni slučajno da obrukaš ni mene, ni oca.”

U suštini, sve nas je maltretirao i za najmanju grešku. Čupao nas je za kosu, vukao za uši ili nas je tukao štapom po dlanovima, a onda se desilo ono što sam najmanje želeo...

Dok smo mi živeli u stanu, mama je živela na placu sa tatom. I dalje nas je redovno obilazila. Ja sam ostao u stanu sa bratom i sestrom. Tata opet nije morao da bude stalno u kući. Išao je na posao i dosta vremena provodio sa svojim najboljim prijateljem, doktorom Miletićem, koga su zvali Baja-Žoca. On je radio u jednoj beogradskoj bolnici. Oktobra mu je umrla majka. Posle sahrane počeo je da pije sve više i provodi vreme po kafanama. Moj otac mu je u tome pravio društvo.

Jedne večeri su „zaglavili” u staklencu-kafani *Tri kostura*, preko puta Centralnog groblja. U njihovom društvu našao se i moj učitelj Jagoš. Posle podosta popijenog alkohola, doktor Miletić je predložio da ponesu flasu vina i krenu na grob njegove majke. Moj otac je, ne želeći da ga odbije, pristao, ali se učitelju Jagošu taj predlog nimalo nije dopao. Nije želeo da krene sa njima. I tako, reč po reč, pale su i uvrede i psovke, a potom i svađa. Onako pijani, sa flasom u rukama, otišli su na grob doktorove majke.

To veče se odrazilo na moj odnos sa učiteljem u školi. Počeo me kinjiti bez pravog razloga, slao me u ćosak, vukao za kosu i lupao „packe” štapom. Jednoga dana sam se pobunio, oteo mu štap iz ruke, gađao ga njime i pobegao. Sutradan nisam smeo da idem u školu, a nisam ni smeo nikome da kažem, a naročito ne ocu. Na putu do škole uspeo sam

da zavaram brata i sestru i da se vratim kući. Pred vratima sam zatekao maminog sestrića, Slobodana, koji je, kad moj otac nije bio kod kuće, često navraćao. Moj otac ga nije voleo, niti je dozvoljavao da nas posećuje. Nije ga voleo zato što je posle pogibije svojih roditelja odrastao u Domu i bio sklon krađama. Jednom je i iz naše kuće ukrao nešto novca. Međutim, meni je tada došao kao pravi spas. Rekao mi je kako se oženio, smirio i da živi normalnim životom u Ripnju. Ne pominjući mu svoj problem sa učiteljem, pitao sam ga da li bih i ja mogao da pođem njemu u goste. Bio je oduševljen predlogom. Odmah sam ostavio svoje knjige, kako bismo što brže krenuli. Ostavio sam i pismo bratu i sestri, da se ne bi brinuli. Ono što su pročitali u pismu nisu odmah rekli roditeljima. Nadali su se da ću se brzo vratiti kući. Dani su prolazili, a ja se nisam vraćao. Slobodan i njegova supruga su me prihvatili kao najrođenijeg. Njegova žena imala je vanbračnog sina koji je bio tri godine mlađi od mene. Imao sam društvo i svakog prepodneva išli smo svi zajedno da šetamo Knez Mihailovom ulicom. Oni su tamo, na ulici, prodavali tašne i kaiševe koje su sami šili. Sećam se da su u to vreme mnogi prodavali raznoraznu robu nasred ulice. Od bižuterije do farmerki i mnogo čega drugog. Najveća konkurencija svima tada je bio neki meni nepoznati lik, Pera zvani Štaka. Za njega je radilo oko desetak mladića, koji su prodavali kaiševe, tašne i farmerice u Knez Mihailovoj.

Oni su zauzimali najbolja mesta, dok su ostali prodavali gde je bilo slobodno, a pritom su i pazili da im se ne zamere. Plašili su se Pere Štaka. Jednom prilikom, i sam Pera Štaka je došao u Knez Mihailovu da obiđe radnike. Slobodan mi ga je pokazao.

Ugledao sam tridesetogodišnjaka izrazito niskog rasta. Imao je nešto više od metar i po i ogromnu grbu na leđima. Hodao je pomoću dve metalne štake, odbacujući se obema nogama, jer nije mogao da ih savije. Došao je u pratnji veoma zgodne ženske. Kao klinac nisam mogao da shvatim kako se iko može plašiti nekoga sa takvim izgledom, pitajući se kome takav može nauditi. Slobodan je samo vrteo glavom i tada mi je rekao da nije reč o njemu, već o ljudima koji ga štite.

„Ko njega štiti?“, brecnuo sam se ljutito, kao da mi je neko udario šamar.

„Neka ekipa sa Voždovca kojoj daje novac. Pored njih plaća i miliciju da bi ovde mogao nesmetano da radi“, glasio je njegov odgovor.

Ništa mi nije bilo jasno o kakvoj ekipi priča, ali pri pomenu reči milicija, otprilike sam razumevao da to mora tako. Za mene je sve to bilo nešto novo i interesantno. Toliko sam bio opčinjen Slobodanom, Knez Mihailovom i dešavanjima u njoj, da sam zaboravio na školu, kuću i roditelje.

Jednoga dana, dok su oni prodavali svoju robu na ulici, pozeleo sam da sam prošetam gradom. Došao sam do Terazija a potom i do Bulevara revolucije, sadašnjeg Bulevara kralja Aleksandra. U trenutku kada sam prolazio pored Doma sindikata, prišao mi je jedan čovek, otprilike pedesetogodišnjak. Zamolio me je za pomoć. Tražio je od mene da mu pomognem oko nošenja nekih knjiga do njegovog stana. Lepo obučen, delovao je vrlo prefinjeno.

Nije mi ništa bilo sumnjivo. Pokazao mi je rukom u pravcu u kome se nalazio auto, pored koga su bile spuštene knjige. Ponudio je čak i novčanu naknadu. Dok sam nosio knjige primetio sam da me je nekako čudno gledao, a naročito kad sam se saginjao da uzmem knjige pored auta. Zastao sam i u jednom trenutku pomislio da je homoseksualac.

„Šta ako sam u pravu?“ - odzvanjalo mi je u ušima.

Primetio je da se moje ponašanje naglo promenilo, pa je pokušao da me odobrovolji, govoreći mi kako mi neće nauditi.

„Jebi se! I ti, i tvoje knjige!”, uzviknuo sam, bacio knjige i pobjegao.

Bilo je još sličnih dogodovština, ali se ne sećam baš svega.

Slobodan i njegova žena bili su novi u kraju, i skoro ih niko nije poznao. Ali kako je vreme prolazilo, a od mene ni traga ni glasa, moji su brat i sestra rekli roditeljima gde sam. Jednog jutra se brat dosetio da od ranog jutra čeka na stanici u Ripnju, u nadi da ću se ja pojaviti. Tog jutra brat me je zaista pronašao na stanici. Mene je uhvatio za ruku i opalio mi šamar, a Slobodanu je uputio pregršt ružnih reči, psovki i prekora. Otkako je potraga urodila plodom, prošlo je dva meseci, a na pragu je bila Nova Godina. Roditelji su i dalje bili ljuti na mene zbog mog postupka, i zato su me ignorisali, ali nisu vikali. Ali, i to se brzo zaboravilo.

Krenuo sam u drugi razred. Nova sredina nosila je sa sobom i novu učiteljicu, druge đake i moje novo navikavanje. Nije mi bio problem da se uklopim u novo društvo. Bio sam komunikativan i vragolast. Jednoj devojčici sam dao nadimak Smrdibuba, jer je jako zaudarala na znoj posle časa fizičkog vaspitanja. Pretpostavljam, posledica sintetičkog crnog trikoa od koga se znojila. Drugoj sam dao nadimak Prdibuba, jer je jednom prilikom slučajno prdnula na času. Trećoj sam nadenuo nadimak Čvarak, koji je odlično pristajao njenom mršavom izgledu. Kasnije je izrasla u pravu lepoticu. Nijedna od njih se nije zbog nadimka ljutila. Kao novi učenik trebalo je da se dokažem i novoj učiteljici i da zadobijem njenu naklonost, a ja to nisam niti umeo, niti mogao. Matematika mi je išla traljavo, istorija i biologija su mi bile zanimljive, srpskohrvatski (tada se tako zvao), a tek gramatika, srednje žalosno, dok su me pismeni zadaci dovodili kako do stanja osećaja perfektnosti, tako i do stanja propasti; u zavisnosti od zadate teme. Ali, to učiteljica nije mogla razumeti.

Kada bi za pismeni zadatak dala teme poput: Kako sam proveo letnji raspust na moru... ili da pišemo o ocu ili majci, ja bih pisao i brisao, žvrljao po papiru tek par rečenica, kako ga ne bih predao prazan, i na kraju uvek dobijao jedinicu. Petice sam dobijao samo kada sam pisao o tome kako sam provodio zimske raspuste na selu ili u Beogradu.

Učiteljici i dalje nisam bio jasan. Pitala se kako sam u nekim predmetima briljirao, a u nekim bio izuzetno slab. Sve što sam tada naučio, naučio sam na časovima. Nikada joj nisam dao pravo objašnjenje. Ali, ja sam znao pravi razlog. Zato sam i bio ispod proseka drugih učenika. Nisam bio pravi tinejdžer, već dečak koji se stideo da kaže svoje tajne javno. Nisam mogao reći da nemam novca za sveske, olovke, knjige iz kojih je trebalo da učim. Kako sam mogao reći da imam oca teškog karaktera i alkoholičara, koji je neprestano izazivao ekcese i incidente po kući u pijanom stanju. Kako sam mogao pisati o ocu i mojoj mami i njihovim učestalim raspravama i svađama, kako sam se time mogao ponositi? I na kraju, kako sam joj mogao objasniti da nisam bio spreman da pišem o moru, kad dotad nisam ni video more. Mogao sam da pišem o mestima u kojima sam bio za vreme raspusta, ali ne i da maštam. Doista, tada mi nimalo nije bilo do maštanja. Imao sam svoje probleme, ali bilo kako bilo, hteo ja to tada ili ne, prebrzo sam odrastao, noseći se sa svakodnevicom. Mogao sam da podnesem glad i nemaštinu, ali svakodnevni stres koji sam doživljavao nisam olako shvatao.

Došla je i zima. Mesec februar, a sneg je vejavao neprekidno, dostigavši visinu i do pola metra. Moj otac i majka bili su sa nama u stanu. Jednog vikenda, istog meseca, bio sam napolju sa ostalom decom. Nakvasile su mi se pantalone, jer sam pao. Došao sam kući, samo da bih se presvukao. U trenutku kada sam krenuo da opet izađem, otac me je pogledao i rekao:

„Gde ćeš ti opet, ne možeš napolje!”

Bio sam u šoku, jer je to bio prvi put da mi je nešto zabranio. Pogledao sam ga i tada shvatio da još uvek nije zaboravio moj izostanak iz škole i odlazak od kuće. Taj osećaj još uvek pamtim, jer sam se čudno osećao tog momenta: bez emocija, žaljenja ili želje da ponovo izađem iz kuće. Vratio sam se u sobu, stao pored prozora i gledao kako sneg veje. Razmišljao sam o tome kako je moj otac tada pravilno postupio. U porodici je bila sve napetija atmosfera. Otac je sve više pio i bančio po kafanama, a ja sam s vremena na vreme morao da idem da ga dovedem kući, jer niko drugi nije smeo, kako ne bi potrošio sav novac, te tako ne bismo imali sutradan šta da jedemo.

Sećam se...došao sam iz škole kući gladan i otvorio sam vrata kredenca gde je stajao hleb. Nije ga bilo. Ugledao sam mrvice, ostatke hleba, i onda ih stavio u usta. Dok su iz majčinih očiju navirale suze i slivale se niz lice, jer nije imala šta da mi da da jedem, tužno me je gledala. Moj otac je, naravno, posle posla otišao u naselje Dušanovac, kod izvesnog čika Blagoja sodađije. Taj je imao proizvodnju sode za pravljenje špricera sa vinom. Pored toga, u dvorištu je imao radionicu i kuću sa par prostorija, gde je od jedne napravio bife, gde je kuvao kafu i prodavao alkohol. Tu su se okupljali i pili, a onda su uz piće igrali karte ili su dovodili svakojake žene. Bila je nalik kakvom primitivnom bordel, kockarnici i birtiji. Kada sam video mamine suze, obukao sam se i otišao po oca. Usput je negodovao i gundao. Po dolasku kući, odmah je zaspao, a mama mu je uzela novac iz džepa i odmah odjurila da kupi kakvu hranu.

Bilo je trenutaka kada sam dolazio iz škole i pevušio neku pesmu, koja je bila hit na radiju. Ali, čim bih se približio kući, ućutao bih i pomišljao da se u kući dešavaju loše stvari, a ja pevam. A onda bi se moje misli obistinile i ja bih zatekao kaos u kući. Otac je pijan spavao, a majka je raspremala krš po kuhinji, jer je sve naopačke okrenuo, razbacujući ili kršeći po kući. Brat i sestra su ćutali u drugoj sobi, ne progovarajući ni reč, jer su se plašili da se otac ne probudi. Međutim, kad bi se kasnije probudio, bila je to sasvim druga priča, ni sam se ne bi sećao zašto je to uradio.

Onda je gledao kako da izgadi odnos sa mamom i sa nama. Nesreća je bila ta što je, iako je bio dobrog srca, često išao iz krajnosti u krajnost, jer kad bi pio, imao je užasan karakter.

Verujem i znam...da samo zato što nas nije voleo na način kako smo mi to želeli, nije značilo da nas nije voleo.

Međutim, posle tog događaja kada nisam imao šta da jedem, i maminih suza koje su i bile zbog toga, prevazišao sam svoje detinjstvo, i umesto da se igram kao i druga deca, počeo sam da igram klikere za novac. Sakupljao sam i sličice životinjskog carstva za album, i slao ga za paket slatkiša od dva kilograma. Najtraženije sličice dobijao sam na klikerima, a njih sam kasnije prodavao ili trampio za novac.

Tako sam uvek imao nešto novca za hleb, mleko, jogurt, griz i puding, koji sam obožavao.

Godišnja doba su se smenjivala, a ja sam rastao. U šestom razredu osnovne škole nas dečake počeli su zanimati razni sportovi.

Ja sam se najviše zainteresovao za džudo. Došao sam jeftino preko jednog dečaka do kimona za trening, jer se on odselio iz Beograda u inostranstvo sa roditeljima. Tog proleća i leta, pa sve do kraja raspusta trenirao sam u klubu Vuka Rašovića koji se nalazio kod Bogoslovije. Za vreme raspusta napravio sam pauzu, a onda sam od septembra ponovo počeo da treniram u klubu Partizan na Autokomandi, kod Svetislava Ivanovića (Esa) i

njegovog brata Gedže. Bilo je to razdoblje kad se išlo u školu, na treninge, vreme i ponekih simpatija. Zimi je bilo najzabavnije, jer sam išao od Braće Jerkovića do Autokomande pešice, a dečija posla, kao dečija posla. Kada sam se vraćao sa treninga po hladnoći i snegu, zvonio sam na kapiji jednog istog čoveka, jer sam ga često viđao u dvorištu i znao sam da je čudak.

Kako sam ga često nervirao zvonivši mu, on me je jurio, ali nikada nije mogao da me uhvati, a ja bih se tako zabavljao i ugrejao.

Ponekad bi me povezao trener Gedža jer je živio u Medakoviću, a nekad sam se vraćao sa Bobanom, dečakom iz kraja sa kojim sam rastao, a koji je trenirao karate u susednim prostorijama istog kluba.

To se dešavalo onda kada je imao trening u isto vreme kad i ja, mada retko, jer je njega otac dovezio i odvezio kolima. Sećam se jedne dogodovštine iz tog perioda. Bilo je hladno sa puno snega, a sa mnom su na trening pošla još dvojica drugara iz razreda. Rade, suvonjavi dečak i Soko, onizak i debeo koji je nosio karirani očev zimski kaput, koji mu se se skoro vukao po zemlji i u kojem je izgledao smešno.

Pošli su sa mnom da se i oni upišu da treniraju džudo. Dok sam ja trenirao, oni su posmatrali, ali im se naposletku nije svidelo, (nisu želeli da se rvaju i tuku, kako su oni tada obrazložili).

Posle treninga pošli smo pešice iz pravca Partizanovog stadiona Kumodraškom ulicom ka Braći Jerković i Autokomandi.

Hodali smo do samoposluge u Kumodraškoj ulici, koja se nalazila pored restorana *Trojka*. Tu smo zastali da ja kupim nešto za piće. Po flašicu soka kupili smo ja i Rajko, a Soko je ostao da kupi nešto za jelo, jer je stalno bio gladan.

Znali smo Rajko i ja njegove namere, jer je često te zime krao po samoposlugama. Na tom dugačkom kariranom kaputu postava džepova bila je iscepana i kad god bi mu se nešto jelo, ili je bio željan nekog slatkiša, otišao bi u samoposlugu i napunio kaput. Slatkiši su propadali u postavu, a on je na kasi plaćao samo neke sitnice. Trpao je svašta u džepove što je moglo u njih da stane. Ukrao bi najveću čokoladu sa rižom, na kojoj se nalazila slika mimoze, a pored nje bilo je tu i drugih slatkiša. Ponekad je išao u krajnost, pa je znao da ukrade i dvesta grama salame, šunke, jogurt u trouglastom tetra pakovanju, a onda je na kasi plaćao samo četvrtinu hleba. Dolazio je u školu i delio čokolade i ostale slatkiše, jer nije mogao sam sve da pojede. Toliko je svakodnevno krao.

Prošlo je par minuta i Soko se nije pojavljivao Rajko i ja smo ispili po flašicu soka, a ja sam onda pošao u samoposlugu da vratim flašice i uzmem nazad novac od kaucije. Tražio sam pogledom Sokola, ali ga nigde nisam video. Pri izlasku rekao sam Rajku da Soko nije unutra. Prepostavili smo da je opet gladan i da je otišao da mu mesar nareže dvesta grama salame. U međuvremenu, on je napunio svoj kaput svim i svačim, s namerom da ovog puta prođe pored kasirke i ništa ne plati, praveći se da ništa nije kupio. Mesar je primetio da ništa nije platio i potrčao je za njim. Uhvatio ga je i poveo u kancelariju šefa samoposluge. Tamo su mu izvadili sve iz kaputa što je ukrado, a šef mu je udario nekoliko šamara. Pitali su ga gde stanuje, tražili broj telefona, hteli da zovu njegove roditelje. Pravdao se kako oni nemaju telefon. Nisu znali šta će sa njim, hteli su da pozovu i miliciju, ali se mesar sažalio i upitao ga s kim je došao. Rekao im je da je sa drugovima. Potom ih je poveo u našem pravcu. Mesar ga je vodio ispred sebe, držeći ga za rever kaputa, dok je šef išao ispred njih. Kada smo ih ugledali, odmah smo shvatili šta se dogodilo. Ali, šta smo mi, klinici, mogli učiniti.

Soko je bio sav crven u licu od dobijenih šamara, a oči su mu bile suzne, jer je prethodno i plakao.

Pokazao je prstom na nas i šef mi se obratio. Pitao me je da li može da pogleda šta je u mojoj torbi. Rekao sam mu da može. Kada je video da se u mojoj torbi nalazi samo moj kimono, potvrdno je klimnuo glavom, dajući mi znak da mogu da zatvorim torbu. Zatim nas je upitao da li Soko ima telefon.

Shvativši njihovu nameru, pravili smo se da ne znamo. Suvonjavi, visoki šef samoposluge je zavrteo glavom i obratio se debelom, proćelavom mesaru pitajući ga šta da rade, i da li da zovu miliciju. Na kraju su, ipak, odlučili da su to samo dečija posla i da će nas pustiti, uz opomenu da ako ga još jednom vide u samoposluzi, da će ga odrati od batina kao mačka. Šta smo mogli reći? Zahvalili smo im se i otišli. Tako je Soko tog dana doživeo peh, ali otada više nije krao, niti mu je to padalo na pamet.

III

Vreme je prolazilo, zima i proleće su gubili bitku i nastajali su sunčani i topli dani leta. U tom periodu, otac i majka su živeli u kući na placu i retko su navraćali u stan, gde smo živeli mi, njihova deca. Otac je smatrao da sam ja već odrastao, i da mogu biti sam sa sestrom i bratom. Tog leta sam za vreme raspusta bio na letovanju na Divčibarama sa grupom nepoznatih dečaka i devojčica, čiji su roditelji radili sa mojim ocem, preko njegove firme. Tu su već počele da me zanimaju ženske, pa sam se i zaljubio u izvesnu Zoricu, koja je bila među najlepšim devojčicama. Međutim, ona je bila svesna svojih kvaliteta, i stalno me pravila ljubomornim s jednim dečakom iz drugog paviljona. Da bih joj se osvetio, počeo sam da se zabavljam sa drugom devojčicom, nekom Dušicom, koja je bila iz istog paviljona odakle je bio Zoričin dečko. Često sam se predveče iskradao iz svog i odlazio u Dušičin paviljon. Jednog popodneva ceo naš paviljon iz kampa je otišao na izlet. Šetali smo i usput kupovali razglednice i suvenire. Jedan dečak iz naše grupe je kupio litar crnog vina i sakrio ga.

Predveče, dok smo sedeli uz logorsku vatru, doneo je tu flašu vina, pokazao je samo meni, a onda smo nas dvojica sami popili sve iz flaše, iako sam sve dotad imao averziju prema piću, zbog mog oca. Onda su nam rekli da idemo u svoje paviljone, jer je počela kiša i da se spremimo za spavanje. Međutim, ja sam onako pripit otišao u drugi paviljon, tamo gde je bila moja simpatija, Dušica.

Dok je ona s ostalima gledala nešto na TV-u u sali, ja sam odjurio u pravcu kupaonica i WC-a da bih povraćao. Bilo mi je veoma loše. U tom trenutku ušla je vaspitačica Sanja iz tog paviljona. Koliko se sećam, nije bila preterano lepa, ali je bila zgodna i atraktivna, crne kratke kose i veoma mlada, tek što je bila završila školu za vaspitačice. Imala je oko devetnaest godina kada je počela da radi. Kada me je videla kako povraćam, prišla je da mi pomogne.

Držala mi je glavu dok sam povraćao. Vaspitačica Sanja me je, inače, poznavala, jer sam tu provodio više vremena nego u svom paviljonu.

S obzirom na to da je već bilo kasno i da su svi već spavali, vaspitačica me je pvela u njenu sobu. Smestila me u njen krevet da spavam, a onda izašla da obiđe paviljon. Zaspao sam tako da ni sam ne znam koliko je vremena prošlo od trenutka kad je otišla i vratila se, ali znam da je ušla u sobu, skinula se i legla pored mene. Bio sam sanjiv, tako da nisam ni

obraćao naročitu pažnju. Ono što se nakon toga desilo, iznenadilo me je i zbunilo. Osetio sam vaspitačicine ruke na sebi, najpre po stomaku, a potom i niže. Bez obzira na zbunjenost i neiskustvo muškost je proradila sa njenim dodirima. Ubrzo potom, bila je na meni i vodili smo ljubav. Zapravo, ona je sve odradila, a da ja toga nisam bio ni svestan. Nešto kasnije se obukla i izašla iz sobe, a ja nisam znao gde.

Ostao sam u krevetu, ne znajući šta me je snašlo, a onda se, na moje zaprepašćenje, pojavila moja dvadesetsedmogodišnja vaspitačica Marija, u pratnji vaspitačice Sanje. Kad me je videla u sobi vaspitačice i kako ležim u njenom krevetu, odmah me je upitala šta ja tu radim, i naredila da se obučem i vratim u svoj paviljon. Dok sam odlazio, čuo sam kako je pitala svoju koleginicu da li je zaista to učinila.

„Naravno da nisam!”, čulo se.

I dalje je ponavljala istu priču kako sam negde nešto popio i kako mi je bilo loše. Razumeo sam o čemu pričaju, ali sam se pravio da ništa ne shvatam, kako moja vaspitačica Marija ne bi shvatila šta se desilo. O čemu su kasnije razgovarale ne znam, ali sutradan, vaspitačica Marija me je pitala kako sam dospeo u sobu vaspitačice Sanje. Praveći se naivan, pričao sam o vinu i ko ga je doneo, gde smo pili i kako sam se napio i povraćao. I kako se posle ničega više ne sećam, sve dok ona nije došla u sobu. Narednih nekoliko dana, sve dok nismo pošli kući, nikom ništa nisam pričao o svom prvom seksualnom iskustvu, ali sam izbegavao paviljon vaspitačice Sanje, kao i nju lično, u širokom luku kao da sam nešto najstrašnije zgrešio.

Život je tekao dalje. Imao sam četrnaest godina kad mi je sestra otišla u Nemačku. Tada je, u to vreme, konkurisala i za posao u Zavodu za statistiku i Birou za zapošljavanje. U međuvremenu, dobila je odgovor Zavoda za statistiku da su je primili. Međutim, moja mama nije htela da joj kaže, da se ne bi vraćala iz Nemačke. I tako je ona ostala da živi tamo.

Ja sam ostao da patim za njom. Bila je jedina osoba na svetu koja je bila tu onda kada su me svi ostavljali, zaboravljali, a onda me je ljubila, grlila, slušala i tešila. Jednom rečju, volela me je. Brat je počeo da radi, a ja sam se sam starao o sebi. Nastupilo je teško vreme besparice, išao sam u školu i na treninge džudoa i bio sve uspešniji u sportu. Kod trenera Esa se nije polagalo klasično za pojas, već bi kao grom iz vedra neba rekao na nekom od treninga da se okupimo svi i sednemo u krug. Mi bismo tada seli, a onda bi on izabrao dvojicu da se takmiče. Uvek je birao nekoga ko je nosio slabiji, i nekoga sa jačim pojasom da se bore. I onda bi onome slabijem dao viši pojas, ako bi to zaslužio. Tako da sam ja već imao zeleni pojas. Jedne letnje predvečeri sam na treningu u borbi sa jačim dečakom pobedio, te sam tako dobio od Esa i plavi pojas. Obrazložio je tada da sam spreman za omladinsko takmičenje, koje je trebalo da se održi tog leta. Međutim, nisam plaćao članarinu, a nisam imao novca ni za pojas. Zbog toga sam par dana izbegavao da dođem na trening. Tražio sam od oca novac, iako mi je on branio da treniram.

Govorio je:

„Šta će ti to, da se tamo tučeš, a da te ja teram da nešto radiš, ti to ne bi hteo?!”

Time je priča bila završena, a ja sam znao da mi neće dati novac. S obzirom na to da je bilo leto i da sam bio na raspustu, nije mi teško palo što nisam išao na treninge, a pogotovo zato što sam preko školskog druga, Slavka, upoznao dve devojke, Draganu i Cecu, koje su stanovale u gornjem delu Braće Jerkovića. Počeo sam da se zabavljam sa Draganom, a on sa Cecom, i tako je leto prolazilo, a ja nijednom nisam otišao na trening u klub. Pojavio sam se pri kraju leta, kad je takmičenje već bilo završeno. Ali, tog dana preživeo sam pravi

pakao.

Trener Es me je posle zagrevanja pozvao da odmerim snagu sa njim. Bacao me je po strunjači nemilosrdno. Kasnije je rekao da se moram oprobati i u borbi sa deset godina starijim mladićem, koji je nosio crni pojas. Nisam imao šanse, i on me je dobro rastresao i namučio. Pre nego što se završio trening, krvarile su mi na nekim mestima obe noge od strunjače, jer dugo nisam bio na treningu, a taj je baš bio naporan. Zamolio sam trenera da prekinem, ali mi nije dopustio. Čak me je po završetku treninga naterao da operem i obrišem strunjače, po kojima je bilo i moje krvi. Narednih dana i da sam hteo, nisam mogao da idem u klub, jer sam imao žuljeve na nogama, dok mi je koža bila oguljena. Sa mojim sportom bilo je završeno. Više nisam išao na treninge.

Onda su sve više, s obzirom na moje prvo seksualno iskustvo i otkriće, počele da me interesuju ženske. Ali, ni to nije bilo tako jednostavno. Dragana, devojka sa kojom sam se zabavljao bila je izuzetno lepa, nižeg rasta, plave, duge kose i plavih očiju. Zavlačili smo se po parkićima ili kod Slavkove devojke Cece, njene drugarice, onda kada u njenom stanu nisu bile njene dve sestre.

Tada mi je dozvoljavala da je pipam po svim njenim intimnim delovima tela, ali seks je bio nemoguć, jer je bila mlađa od mene, a i njene sestre su mi jasno stavile do znanja, da će, ako joj „skinem“ nevinost, reći njihovim roditeljima. Dešavalo mi se da u tom zanosu navlažim dobro gaće.

Jednom prilikom sreo sam Baneta, dečaka iz kraja, i dok smo zajedno išli ulicom, video nas je i pozvao komšija Zoran, koji je bio četiri godine stariji od mene, a dve od Baneta. Pozvao nas je kod njega da nam nešto pokaže. Poznajući ga, prihvatili smo. Bio je sam u kući. Čekali smo ga u kuhinji, a on je ušao u sobu i izneo neki časopis koji je bio nalik knjizi.

„Šta ti je to?“, upitali smo u isti mah.

Nasmejao se i pokazao nam erotski italijanski časopis sa golim ženama u svim pozama. Slike u časopisu su bile fotografije u boji, i do tada tako nešto nisam video. Gledali smo slike, a meni i njima je voda polazila na usta od požude. Onda je komšija Zoran predložio da upražnjavamo seks. Skamenio sam se od iznenađenja. Pitao sam ga da li je normalan kad tako nešto predlaže, na šta mi je on odgovorio da to nije ništa, i pritom dodao da prvo mi jebemo njega, a posle i on nas dvojicu.

Nisam mogao da poverujem. Odmahnuo sam glavom rekavši mu da je kreten i istrčao iz njegove kuće, dok je Bane ostao. Šta se dalje dešavalo ne znam, ali je najverovatnije da su se jebali. Kasnije sam ih viđao i sretao, ali sam ih se grozio i gadio, dok nisam to zaboravio.

Iz tog perioda prisećam se još jednog neobičnog događaja. Vraćao sam se iz škole i dok sam prolazio pored kapije komšije Marka i njegove žene Viktorije, kod kojih smo se mi, dečaci iz kraja, često okupljali da igramo šah, video sam tridesetsedmogodišnju komšinicu kako stoji pred vratima svoje kuće i kako me mašući poziva da pridem. Prišao sam, a ona me pitala da li bih otišao do prodavnice da joj kupim cigarete. Klimnuo sam glavom u znak pristanka, rekavši joj da ću se vratiti da je uslužim, samo da odem do kuće da ostavim knjige i da se presvučem, persirajući joj pritom. Komšinica Viktorija bila je koju godinu mlađa od čika Marka i radila je u nekoj bolnici kao doktorica, dok je on radio u nekoj firmi kao mehaničar. Pošto sam s vremena na vreme navraćao kod njih, znao sam da se njih dvoje često svađaju. Nisu imali dece, a ona je volela da popije koju čašicu više. Govorilo se da voli da flertuje sa kolegama s posla, pa je i to bio jedan od razloga njihovih čestih

rasprava i svađa.

Bila je visoka i veoma atraktivna, skladnih crta lica, riđe, takoreći crvene, duge, kovrdžave kose, dugih i lepo oblikovanih nogu i čvrstih grudi, kojima je parala nebo. Ostavio sam knjige i presvukao se, a potom se i vratio do kapije tetka Viktorije. Zazvonio sam na zvono kapije, a onda sam je ugledao kako viri kroz prozor, ne bi li videla ko zvoní. Odmah mi je mahnula, dajući znak da uđem u dvorište i pridem prozoru. Prišao sam, a ona mi je dala novac i zamolila me da joj kupim paklicu kenta. Uzeo sam novac i otišao po cigarete. Pri povratku, odmah sam krenuo ka ulazu kuće, kada je Viktorija otvorila vrata i pojavila se u skroz providnoj, boje neba spavaćici.

Na sebi nije imala ništa sem nje, a ispod se naziralo njeno predivno, nago telo. Jasno su se ocrtavale grudi i donji intimni delovi tela. Bio sam više nego zatečen, srce mi je sve jače udaralo, a ja sam mislio da će iskočiti iz grudi, dok su moja posramljenost i zbunjenost bile očigledne. Ne obraćajući pažnju na moju zbunjenost, pružila je ruku da joj dam cigarete i kusur, a onda me umilnim glasom pozvala da uđem unutra, da me posluži koka-kolom, uz nagoveštaj da mi se tako odužuje zbog moje usluge. Stajao sam kao kip prikovanog pogleda, zureći u njeno telo kao omađijan, kao drogiran, ne progovarajući ni reč.

Ponovo me je pozvala, sada već pokazujući rukom na otvorena vrata. Imao sam želju da uđem, skinem joj to malo odeće sa nje, i bacim se na nju kao životinja na plen. Ali moje neiskustvo u seksu je ustuknulo pred mojom silovitom željom, te sam se onako zbunjen zahvalio i rekao da žurim. Okreno sam se i bez pozdrava izašao iz dvorišta na ulicu, ne osvrćući se. Približavao sam se kući a u glavi mi je bio kaos, jer nisam mogao da poverujem da sam mogao da je imam, da je samo malo više bilo hrabrosti za to. Nisam znao da li je tog dana bila pripita ili dugo nije imala seks, ali, bilo je očigledno da joj je bio neko preko potreban ko će je izjebati. Razmišljajući tako o njoj, približio sam se kući kada sam ugledao ispred kapije svog druga Belog, starijeg od mene dve godine i poprilično višeg. Nadimak Beli dobio je zbog njegove plave, skoro bele kose. Živeo je u gornjem delu ulice Braće Jerković. Sedeo je na zelenom motoru marke apn i čekao me. U to vreme takve motore vozili su poštari. Zaboravio sam na Viktoriju i ushićeno mu se obratio pitanjem:

„Beli, odakle ti motor?“

„Kupio sam ga danas, hajde, šta čekaš, sedaj da se provozamo!“ odgovorio mi je.

Ne razmišljajući, onako ushićen, seo sam iza njega, ali jedva da sam mogao da dohvatim naslone za noge suvozača.

Vozili smo se celo popodne i pravili se važni, zavlačili se svuda gde god smo nekog poznavali, u školi, po parkićima i ispred zgrada gde nam je bilo društvo. Bili smo glavni, svi su trčali ka nama i gledali u motor dok smo se mi „kočoperili“. Predveče, Beli me je dovezao do kuće i pitao da li može da ostavi motor kod mene. Pogledao sam ga začuđeno i upitao ga zašto to želi, zar će kući da ide pešice, na šta mi je on odgovorio: „Nije problem u tome kako ću ići kući. I sam znaš da živim u soliteru na šestom spratu, a ima i dosta stepenica do ulaza u zgradu, tako da nemam gde da ga ostavim. Može ga neko ukrasti.“

S obzirom na to da mi je brat u to vreme bio kod sestre u Nemačkoj, živeo sam sâm. Pored toga, imao sam i jednu veću prostoriju, tačnije šupu u dvorištu, koja je služila kao ostava za drva i neke druge stvari. Rekao sam mu da može. Šupa se zaključavala, te sam mu rekao da motor može uzeti tek sutradan kad budem došao iz škole. Složio se s tim uz vidno oduševljenje. Parkirali smo motor u šupi, a on je otišao. Sutradan je Beli došao po motor i otišao, dok sam ja imao obavezu da idem kod roditelja. Naveče sam se vratio kući,

a Beli je opet sedeo ispred kapije na motoru i čekao me da ga ostavi. Ostavljao je kod mene narednih par dana motor, ali me je i naučio da ga vozim. Jedini problem sam imao onda kada je trebalo da stanem ili da se polukružno okrenem, jer nisam mogao da dohvatim zemlju; noge su mi bile kratke, a motor veliki.

Međutim, brzo sam i tu prepreku savladao i rešio problem. Kada sam zaustavljao motor, sišao bih sa njega kao što se silazi sa bicikla namenjenog ženskom polu, a onda sam ga okretao tražeći odgovarajuće mesto, pogotovo trotoar. Sve je to bilo suludo, ali ko je tada mario za to.

Zavlačio sam se kojekuda po skrivenim mestima, kada nisam išao u školu ili vikendom i kockao se, igrao poker. Imajući u vidu da je moj brat bio odsutan, iskoristio sam situaciju i organizovao igru pokera kod sebe u kući, sa dečacima koje sam poznao, ali nepoznate nisam pustao u kuću. Kockajući se, bio sam vrlo oprezan, jer sam odlično znao šta je nemaština, pa sam vodio računa i prekidao igru onda kada bih osetio da mogu sve da izgubim. Kada sam dobijao, većinu novca sam sklanjao na stranu, dok sam sa manjom sumom nastavljao i tada mi nije bilo važno da li ću izgubiti, pa sam i rizikovao, blefirao i na moju sreću, tako opušten, još više dobijao. Tako sam uvek imao novac.

U međuvremenu, prošlo je otprilike petnaest dana otkako je Beli ostavljao na čuvanje motor kod mene, kada se jednog dana pojavio sav zadihan i znojav, gurajući ga. Izgledao je kao da ga juri krdo slonova. Pitao sam ga šta se dogodilo, a on mi je, još uvek teško dišući, pokušavajući da dođe do daha, rekao:

„Nestalo mi je benzina, guram motor već pola sata, još od Vojvode Stepe, dušu sam ispustio uz ovu uzbrdicu.“

„Dobro”, rekao sam, „odmori se, pa ćemo uterati motor.”

Nešto kasnije, umio se na česmi u dvorištu, odmorio se, a potom smo uparkirali motor u šupu. Pre nego što je pošao kući, rekao mi je:

„Čalac bi me ubio da zna da imam motor ili da od drugoga tražim novac za benzin, a od njega ne smem, a svakako, ne mogu čuvati motor kod tebe zauvek, pa sam mislio da ga ti kupiš od mene. Da li bi hteo?”

Pogledao sam ga iznenađeno, jer nisam znao da to krije od svojih roditelja, dok mi je on i dalje objašnjavao situaciju u kojoj se našao:

„Ne smem ni da pomislim da im kažem, zato hoću da ga prodam.“

Bio sam zatečen, ali sam ga bez razmišljanja pitao za cenu. Ne sećam se tačno koliko mi je rekao, ali za novac nisam mogao ni bicikl da kupim. Imao sam šansu da se domognem motora, takoreći, za džabe. Kako ne bi video moje oduševljenje, počeo sam tvrditi pazar, objašnjavajući mu da ni sam ne znam šta bih ja sa njim i kako ću to reći roditeljima, mada se nisam plašio ni oca ni majke. Beli se zamislio na trenutak i najzad rekao da mu dam petnaest hiljada dinara, a onda će motor biti moj, jer on ionako ne zna šta bi dalje sa njim. U to vreme, tim novcem nije se mogao kupiti ni polovni poni bicikl. Oči su mi zasijale od uzbuđenja, tobože sam se na trenutak dvoumio, a onda sam pristao da mu dam traženu sumu, uz napomenu da mu ne pada na pamet da mi slučajno traži motor nazad.

„Ne, već sam ti rekao da ne znam šta ću sa njim!”

Tako sam te večeri dobio motor više na poklon, nego što me je koštao. Sećam se, bio je petak a ja nisam mogao da zaspim od uzbuđenja. Ustajao sam usred noći i išao da ga gledam, iako sam ga video sto puta i na njemu naučio da vozim. Sutradan sam rano ustao, uzeo kanticu za benzin, otišao na pumpu i kupio pet litara mešavine benzina i nafte, koje je motor trošio. Potom sam se vratio kući, sipao gorivo u motor a onda ga isterao na ulicu i

dobro oprao, takoreći, izglancao da se sija. Skupili su se i drugi dečaci oko mene i zapitkivali me o motoru. Zanimalo ih je čiji je. Sa ponosom sam odgovarao da je moj. Narednih dana sam jedva uspevaio da dočekam da dođem iz škole, kako bih se vozio. Počeo sam tada da se družim sa jednim starijim mladićem, Gagijem, iz susedne ulice, koji je bio zaluđen motorima i imao ih čak tri: dva ista takva i jedan crveni italijanske marke mondijal. Imao je i veliku garažu i tu bi se okupljali ostali mladići iz kraja, jer je on bio majstor za popravke, te mu je tu bila i radionica. Što sam se više družio sa mladićima koji su vozili motore, sve više sam i sâm bio opsednut. Međutim, još uvek sam bio maloletan i nisam vozio gradom, već po kraju, najdalje do gornjeg dela Braće Jerkovića. Tamo bih, inače, igrao košarku ili se sastajao sa tadašnjom devojkom Draganom. Jednog dana sam se povezo do samoposluge, valjda sam želeo da kupim sladoled, i taman kada sam se zaustavio pored ivičnjaka trotoara, naišao je milicioner, uhvatio me za ruku i upitao:

„Je li, mali, čiji je to motor?”

Ne razmišljajući mnogo, rekao sam da je moj.

„Kako tvoj?”, brecnuo se ljutito povišenim tonom. Po tonu njegovog glasa shvatio sam šta sam rekao. Nisam smeo to da kažem, bez obzira što sam ga smatrao svojim. Morao sam da se snađem u trenutku, te sam viknuo:

„Tatin!”

„Tatin, jel, a šta će onda kod tebe, i gde ti je tata?”

„Na poslu”, odgovorio sam kao iz topa.”

„Da, na poslu, a ti si ukrao motor da on ne zna.”

„Nisam, samo sam uzeo da se provozam.”

„Hmm... da se provozaš, a ne možeš ni nogama da dohvatiš asfalt. Kome ti pričaš bajke, nego, gde su ti papiri motora, daj da vidim!”

Bio sam uhvaćen u zamku! Ma, kakvi papiri, očima ih nisam video, pomislio sam, ali sam se brzo snašao i rekao da sam zaboravio da ih ponesem.

„Kod kuće su, jel, znao sam da ćeš to da kažeš, znači, ipak si uzeo motor da roditelji ne znaju! Trk sada kući i zovi oca da dođe po motor, u suprotnom, motor će biti odvežen u Milicijsku stanicu na Dušanovcu.”

Nisam imao kud, pa sam potvrdno klimnuo glavom i krenuo ka svojoj kući. Razmišljao sam usput šta da radim... ocu nisam smeo da kažem, a znao sam da ga niko ne može naterati da se zbog mene bruka.

Tek tada sam shvatio ozbiljnost situacije zbog nemanja papira, tačnije, isprava za motor. Unapred sam se oprostio od motora, tešeći se time da ga nisam skupo platio. Nisam otišao kući, već na plac svojih roditelja.

Nisam tamo zatekao oca, pa sam onako snužden razmišljao šta dalje da radim. Nisam mogao tek tako da odustanem. Pošto tata nije bio kod kuće, ispričao sam mami šta mi se desilo.

Rekao sam joj istinu. Iako ništa nije znala o motorima i papirima, mama je pošla sa mnom, a ja sam joj objasnio šta da kaže milicioneru. Čim smo stigli do samoposluge milicioner je uspostavio kontakt sa mojom majkom, ispitivao je o poreklu motora, raspitivao se gde je moj otac, a ona je davala odgovore na osnovu mojih instrukcija. Potom joj se obratio glasnije:

„Imate li papire kod sebe?”

„Nemam”, rekla je mama, „a i ja vam se ne razumem u to, najverovatnije da su kod muža.”

Milicioner se na trenutak zamislo, pogledao je u majku, pa u mene i rekao:

„Eh, mali, mali, treba ti izvući uši! Uzmi sad ovaj motor i guraj ga do kuće, nemoj da si slučajno seo na njega.“

„U redu!”, rekao sam spremno.

Mama mu se zahvalila, te smo polako krenuli, a ja sam gurao motor sve dok nismo izmakli njegovom pogledu. Zahvalio sam se majci, izljubio je, seo na motor i odvezao se. Dovezao sam se do kuće, uparkirao motor u šupu, ušao u kuću i seo na kauč. Ponovo sam razmišljao o celoj situaciji, i shvatio da sam se izvukao u poslednji čas, zahvaljujući majci. Izbegao sam da i roditelje uvalim u nevolju sa milicionerom, jer mi je padalo na pamet da je moj drug Beli možda ukrao motor. Narednih dana motor nisam vozio.

IV

Došlo je još jedno leto, smenjivali su se sve topliji dani, a ja sam bio na raspustu. Ne znajući šta da radim sa motorom, otišao sam u radionicu ispod moje ulice kod majstora Gagija i objasnio mu situaciju, imajući u njega poverenje, jer sam se u to vreme družio sa njim. Posavetovao me je da ne vozim motor, bez obzira na to kako je Beli došao do njega, jer su papiri svakako nedostajali, a onda mi je predložio da se menjamo motorima, tako što bih ja uz doplatu dobio njegov italijanski motor mondijal, za koji bih imao papire. Obrazložio mi je da će on moj motor rasturiti u delove, i tako ih iskoristiti, jer bi delove prodavao svojim mušterijama. Složio sam se sa njim, ali sam ga zamolio da ne prodaje svoj motor, dok mene ne sačeka za novac, jer nisam imao toliko koliko je on tražio za doplatu. Pošto sam ostao bez motora, družio sam se sa društvom iz kraja. Između moje ulice i novih zgrada na početku Braće Jerkovića bilo je dečije obdanište, koje je vodilo ka glavnoj ulici. Drugi deo koji je vodio ka mojoj ulici i zgradama, bio je prostrano ograđeno igralište za fudbal, gde se ceo kraj okupljao da igra fudbal, klikere ili poker u novac. I upravo na tom igralištu, dok sam igrao fudbal, upoznao sam jednog čoveka, koji je mogao imati nešto više od četrdeset godina, sitne građe, ne mnogo visokog, pre bi se moglo reći da je bio suvonjav, a pritom i ćelav. Sa sobom je vodio svog šestogodišnjeg sina. Znao sam tog čoveka iz viđenja, jer je stanovao upravo u toj zgradi na drugom spratu, gde smo se mi okupljali. Bio nam je uočljiv, jer kad god bi izašao, nosio je sa sobom loptu, tačnije fudbal kojim je pimplovao u nedogled, kako nogama tako i glavom. Zvali smo ga Bobi Čarlton, iako ga nismo lično poznavali. Čuli smo priče o njegovoj zaludenosti prema fudbalu, i to da je trenirao, ali u suštini bio je neuspešni fudbaler. Radio je kao sportski komentator. Međutim, nije nam toliko „upadao u oči” zbog svoje opčinjenosti prema fudbalu, već zbog njegove skoro petnaest godina mlađe žene. Pretpostavljali smo da se udala za njega iz finansijskih razloga, jer je on bio bogat, što se moglo zaključiti i po autu koji je vozio i po njenom modernom oblačenju. Često smo je viđali kako se punih ruku kesa sa garderobom vraća kući. Imala je dugu, crnu kosu i često je nosila rep, koji joj je lepo stajao, jer joj kosa tada ne bi sakrivala čelo i njeno lepuškasto lice. Uvek smo je viđali doteranu i našminkanu, iako nigde nije radila. Stalno je nosila mini suknje i upadljiv karmin na usnama. Telo joj je bilo kao izvajano, a najizraženije na celom telu bile su grudi i zadnjica. Imala je perfektno izbačeno lepo, okruglo i čvrsto dupe, kojim bi zasenila svaku devojkicu. Nije bilo muškarca koji se ne bi okrenuo za njenim dupetom. Mi, dečaci iz kraja, jedva smo čekali da je vidimo, a onda smo komentarisali šta bismo joj radili. Svi su se

komentari uglavnom svodili na to, kako bi je svako od nas povalio otpozadi, a znalo se i zbog čega.

Tog dana sam upoznao Bobija Čarltona lično i kroz razgovor sa njim sam saznao pojedine detalje o njemu. Ispričao mi je da je trenirao fudbal, ali da je povredio koleno pa je zbog toga morao da odustane od fudbala, iako je bio veliki potencijal. Pričao mi je i o tome kako je negde u inostranstvu kupio konzolu, zapravo igricu koja se mogla priključiti na televizor, pa se tako u paru mogao igrati tenis i fudbal. Bila je to igrica koju do tada nisam video. Pozvao me je kod sebe, kako bismo je zajedno igrali. Prihvatio sam poziv i otišao, a mom oduševljenju, kada sam video igricu, nije bilo kraja. S obzirom na to, da mu je, kao što rekoh, sin bio još uvek mali da bi sa njim mogao da igra, bilo mu je drago što je mogao sa mnom da se oproba. Tog dana upoznao sam i njegovu ženu Milenu. Sećam se da nam je nasula po čašu koka-kole i donela nam u sobu, gde smo se zabavljali igricom. Pojavila se u kućnoj haljini, sređena i našminkana, a ja sam se s mukom uzdržao da se ne okrenem za njom i pogledam je u dupe kada je odlazila.

Pri povratku kući, sreo sam se sa drugarima iz ulice i ispričao sam gde sam bio, a oni su počeli da oponašaju Bobija, karikirajući pokrete kakve je on inače činio, izvodeći veštine sa loptom. Smejali smo se, kada me je Branko pitao:

„Je l' bila ona njegova tamo?”

Potvrdno sam odgovorio, a potom i ispričao kako nisam imao hrabrosti da je pogledam, iako sam žarko želeo, na šta su se oni opet smejali. Međutim, samo dva dana kasnije, prolazeći kao i obično pored Bobijeve zgrade, idući ka školskom dvorištu gde su me čekali drugovi, sreo sam se sa njegovom ženom Milenom. U rukama je držala nekoliko kesa, bilo je očigledno da se vraćala iz kupovine. Pogledi su nam se sreli, a onda mi se obratila pitanjem da li može da me nešto zamoli. Ispričala mi je kako već desetak minuta stoji ispred zgrade pokušavajući da nađe ključeve, ali je bilo očigledno da ih je izgubila dok je bila u kupovini. Saslušao sam je i upitao kako ja mogu da joj pomognem. Objasnila mi je situaciju detaljnije:

„Moj muž je u inostranstvu, tamo je poslovno, otišao je zbog neke utakmice da je komentariše, i neće se vraćati najmanje desetak dana. Ne mogu da uđem u stan, rezervni ključ je tamo, ali ja ne znam kako da dođem do njega, jedino da pozovem nekog da ga obije!”

Pogledao sam u pravcu njene terase i shvatio kako joj mogu pomoći. Predložio sam da se popnem do njene terase, uđem u stan i tako joj iznutra otvorim da uđe, na šta je ona odmah dodala:

„Jeste, jeste, lepo je vreme pa sam ostavila vrata terase, da se provetrava stan.”

„Onda nije problem”, rekao sam, „samo mi recite gde vam stoji rezervni ključ?”

„Ući ćeš pravo sa terase u dnevnu sobu, a u regalu pored bifea je komoda sa fiokom, u kojoj je ključ od auta i stana.”

„Dobro”, rekao sam i prvo se popeo na metalnu žardinjeru koja se nalazila uz samu zgradu, a onda se popeo na terasu na prvom spratu uz metalnu šipku, koja je spajala sva četiri sprata. Brzo sam se našao na drugom spratu i Mileninoj terasi. A onda sam uradio sve redom kako sam i planirao.

Prošavši kroz dnevnu sobu i došavši do ulaznih vrata, bez problema, jer sam raspored njenog stana upamtio onoga dana kada sam se divio igrici njenog muža, a još više njoj kada se pojavila tako izazovna.

Otključao sam vrata i sačekao Milenu. Kad se na vratima pojavila i zakoračila u stan, sa

osmehom na licu pružio sam joj kjučeve uz opasku da je problem rešen, i da sledeći put pripazi da ne izgubi i rezervni ključ, jer bismo tada morali da obijamo bravu. Uzela je ključeve, zahvalila mi se i ushićeno rekla:

„Spasao si me, kako da ti se odužim?“

„Ah, ništa“, odgovorio sam, „drago mi je da sam vam bio od pomoći.“

Potom sam krenuo da izađem iz stana. Videvši moju nameru, zaustavila me je rečima:

„Ah, ne može to tako, ostani, da popiješ sok.“

Iako sam želeo da ostanem i da je još malo gledam, rekao sam da je u redu, i da ću popiti sok drugi put.

„U redu“, - rekla je, „ali znaj da sam ti ostala dužna i da možeš da navratiš kad god to budeš želeo.“

„Dobro“, rekoh kroz osmeh, ali nisam se nasmejao toliko njoj, koliko sebi što sam ispao magarac i nisam prihvatio njen poziv.

Krenuo sam hodnikom ka silaznom stepeništu, dobacujući joj usput, kroz šalu, da neću zaboraviti da mi je ostala dužna. Milena nije odmah zatvorila vrata, već me je gledala dok sam odlazio. Dok sam išao kroz školsko dvorište razmišljao sam o Mileni, pitajući se zašto se udala za tog matorog čudaka?!?

Ali, bio sam isuviše mlad da tada shvatim moć lagodnog života, koji je omogućavao novac i društveni položaj.

Međutim, bez obzira što je bila udata i toliko starija od mene, maštao sam o tome kako bi bilo lepo da je povalim. Baš onako otpozadi kako su svi iz društva želeli i maštali. Njena slika mi je sve vreme bila pred očima. I dalje razmišljajući o Mileni, naišao sam na Branka i još nekoliko drugara.

Stajali su pored česme u školskom dvorištu. Prišao sam im. Škola „Branislav Nušić“ imala je ogromno dvorište, u čijem središtu se nalazila česma, i koje je delilo školsku zgradu od sale za fizičko vaspitanje. U dvorištu su se nalazila i dva terena, jedan košarkaški a drugi fudbalski. Sa svih strana terena nalazio se poprilično visok zid od fasadne cigle, koji je odvajao dvorište od predivne šumice, prepune drveća i zelenila.

Tu se omladina okupljala i preko raspusta, naročito vikendom ili o praznicima, tu smo sedeli i igrali se raznih društvenih igara, fudbala, košarke, klikera, kartali smo se ili se kockali. Bilo je to sastajalište omladine iz celog kraja. Ceo Beograd je imao takva mesta, sastajališta, a i pojedine grupe mladića koji su se odvajali po ponašanju i važili za žestoke momke. Najpoznatiji među njima bili su Ljuba Zemunac, Čenta i Jusa. Na Dedinju Arkan, pa dorćolac Iso Džamba, Mića Dandara sa Dušanovca, kao i Boban Orlović i Lale Glavonja sa Zvezdare. U našem kraju bila je poznata takozvana „Pajser brigada“, koja je ime dobila po oruđu kojim su se tukli, dakle, pajserima. Bila je to specifična družina koja je bila sastavljena od mnogih mladića iz donjeg i gornjeg dela Braće Jerkovića, kao i čitavog Voždovca, Vojvode Stepe i šire. Iz našeg kraja izdvajali su se Smešni, Radovan, Uroške, Vlada Sojka i još poneki, iz gornjeg dela Braće Jerkovića isticali su se Boris Petkov, Aca Rvač, Pavle Boljević, dok su Đorđe Božović Giška, Boba Klej i Branislav Matić Beli bili iz kraja Vojvode Stepe blizu voždovačkog bioskopa. Što se tiče mladića iz drugih krajeva, nisam ih poznavao, ali sam čuo priče o njima. Bio sam mlađi od momaka iz „Pajser brigade“, ali sam bio u dobrim odnosima sa pojedinicima, recimo sa Urošketom, Smešnim, Borisom Petkovim, a pogotovo sa Acom Rvačem, jer je znao da sam trenirao džudo i da volim sport koliko i on. Ostale momke sam znao samo iz viđenja, jer su često svraćali u školsko dvorište. Ravnopravne vođe „Pajser brigade“ sa Voždovca bili su u to

vreme Smešni i Giška. I dok se Giška tukao fer, izazivajući pojedine gradske mladiće, jer je bio korpulentan i fizički jak, Smešni je sa ostalima tukao protivnike pajserom, jer je bio sitne građe, nekako sav žgoljav, zato smo ga i zvali Smešni, ali je uprkos svom izgledu bio prgav, te su ga se skoro svi bojali. Često je, demonstrirajući svoju nadmoć, maltretirao mladiće iz kraja, uzimao im novac i radio još pregršt loših stvari. Kako god, niko ga nije podnosio, te smo ga izbegavali u širokom luku. Naravno, često je dolazilo i do tuča, tj. obračuna.

Tako su se jednog dana potukli Mića Dandara i Giška. Dandara, visok skoro dva metra, lepo građen, trenirao je boks i važio za jednog od jačih mladića u kraju, i Giška, takođe visok, ali debeo. Giška je Dandaru izazvao na fer tuču. Skupilo se tada, bogami, skoro pedesetak mladića i dečaka da gledaju uličnu arenu.

Naravno, i ja sam bio s njima. Potukli su se, nekako brzo, razmenili par dobrih udaraca, a onda je Giška pretukao Dandaru.

Posle tuče Mića je otišao podvijenog repa, dok je Giška sa mladićima iz „Pajser brigade” likovao.

Zajedno sa Giškom krenuli smo i mi, koji smo posmatrali tuču. Izlazili smo iz iz šumice, Giška je i dalje ponosito hodao ispred svih nas, kada je u jednom trenutku ugledao nekog klinca iz našeg kraja kako puši. Pogledao ga je i pozvao da mu priđe.

Kad mu je ovaj prišao udario mu je njegovim debelim i ogromnim srednjim prstom čvrgu tako snažno, da je lika bolela glava naredna dva sata. Do tog trenutka mi je bio interesantan i simpatičan. Međutim, kada sam video kako liku udara čvrgu, prestao mi je biti simpatičan, jer sam dobro znao takve poput njega, koji bi da uvek imaju nekoga ko će im biti potčinjen i ko će ih slušati, a ja, svakako, nisam bio jedan od njih.

I dok su ga njegovi „sledbenici” pratili duž ulice Braće Jerkovića, i ličili na čopor vukova slaveći njegovu pobedu, nekolicina nas se izdvojila iz grupe. Za mene je život išao dalje, prebrzo sam prevazilazio detinjstvo, boreći se kroz život sam, ne obraćajući pažnju na Gišku, „Pajser brigadu” i ostale mladiće. Trebalo je razmišljati o tome šta jesti, obući, kako preživeti. Nisam imao oca na koga bih mogao da se ugledam, ko bi mi bio uzor ili čak idol. Bio sam sebi sam svoj idol.

Međutim, oni su bili stariji i lakše su dolazili do novca. U to vreme sam nekako i saznao šta znači voždovačka ekipa, jer su Smešni, a posebno Giška, štitili Peru Štaku. Pera zvani Štaka je živio preko puta Centralnog groblja u Zaplanjskoj ulici, nešto malo iznad bifea *Tri kostura*. Tu je imao i radionicu gde su se šile tašne i kaiševi, koje je prodavao u Knez Mihailovoj.

Još uvek se odlično sećam tog Pere Štaka...sedeo je često u toj kafanici *Tri kostura* i često bio pripit, a onda se, takoreći, izivljavao nad mladićima. Obično ih je tukao svojom metalnom štakom, ali niko nije smeo da mu se suprotstavi ili da mu uzvрати. Znali su da Gišku debelo plaća, a njega su se svi bojali. Ja sam to saznao od svog druga Zdravka, starijeg od mene dve godine. Njegov stariji brat, koji je po majci dobio nadimak i koga smo zvali Vlada Sojka, družio se u to vreme sa Giškom, koji je često dolazio kod njih. Tako sam ga i ja upoznao. Sećam se, kada sam godinu dana ranije prvi put video Gišku, onako krupnog, sa dužom kosom, debelog, u zelenoj vetrovcu podsetio me je na Golijata iz romana. Za razliku od njega, Zdravko je stalno nosio sa sobom metalnu šipku, kako bi i njega smatrali članom „ekipe pajsera”, iako se sa njima nije družio. Bez obzira na to, zbog Vlade su Zdravka svi štitili.

Dogodovština iz školskog dvorišta je bilo na stotine. Sećam se, jednom prilikom kada

smo mi, dečaci iz kraja, zajedno sa dečacima iz razreda, igrali fudbal i kada se jedan naš drug Drakče sporečkao sa Zekom. Taj Zeka je bio godinu-dve stariji, a bio je i veći za glavu od nas. Svi smo ga poznavali, bez obzira što on nije išao u našu školu. Stanovao je preko puta Centralnog groblja. Njegova mama i ujak su držali cvečaru ispred groblja, pa je imao uvek dosta novca. Ponekad mu je majka davala novac, ali je i dosta krao novca iz cvečare. Bio je veoma problematičan. Bahato se ponašao, kinjio je i maltretirao uglavnom dečake.

S obzirom na to da su se potukli i da je Zeka bio jači od tog našeg drugara ja sam mu pritekao u pomoć te smo Zeku pretukli. Zeka je podvio rep i otišao. Fudbal smo prestali da igramo, a protivnička grupa dečaka se razišla. I Drakče je otišao kući. Nas deseterica smo ostali da sedimo kraj zida školskog dvorišta. Nije prošlo mnogo vremena, kad se opet pojavio Zeka u pratnji svog ujaka Raleta cvečara. Sećam se, tog trenutka kada smo ugledali Raleta, nekoliko nas je ostalo, dok se grupa dečaka razbežala jer je Rale bio ogroman. Imao je blizu dva metra i oko sto pedeset kilograma. Bilo je pitanje „bežati ili ostati“. Međutim, dok su me dečaci nagovarali da pobegnemo, ja sam odlučno rekao da neću bežati, jer nisam želeo da me kasnije svi iz škole prozivaju i pričaju po kraju kako sam pobegao. Sa mnom su ostala još trojica dečaka. Njih dvojica su nam prišli, a Zeka je pokazivao prstom na mene. Koliko god da sam bio svestan situacije, nije mi se dalo da pobegnem, iako sam smatrao da sam brži od njih i da me ne mogu uhvatiti, a onda mi se obratio Rale ljutitim tonom, prilično namrštenog lica:

„Dođi ti, mali, ovamo!”

Pogledao sam ga i krenuo ka njemu. U tom trenutku začuo sam sa strane neki drugi glas kako dobacuje:

„U čemu je problem, Rale?”

Bio sam iznenađen i zatečen reakcijom tog ogromnog čoveka, koji je odjednom sav pocrveneo u licu, koje se odmah preobrati u lice sa nekim blaženim osmehom. Počeo je da se pravda:

„Ništa Aco, nije strašno, dečaci se zamerili i ja došao da vidim šta je bilo.”

Okrenuo sam se iza sebe i ugledao Acu Rvača, Borisa Petkova, Smešnog i još nekoliko mladića iz njihove grupe, koje nisam poznao. Aca mi je prišao, pogledao u Raleta, pa u Zeku, a onda je mene izdvojio sa strane i upitao me:

„Da li smeš da se potučeš sa tim mamlazom, jer je fizički jači i veći od tebe? Ako nećeš, oteraćemo ih.”

Slegnuo sam ramenima i rekao da smem. Hteo ne hteo, morao sam, kako ne bi ispao „pička”, žargonski rečeno.

„Dobro, neka se njih dvojica potuku”, rekao je Aca Raletu.

Do tog trenutka nisam toliko ozbiljno shvatao mladiće iz grupe „Pajser brigade”. Ali po Raletovom ponašanju i strahu koji se video kod njega, shvatio sam da ih se užasno plaši i da ne želi da im se zameri. Tako je samo potvrdno klimnuo glavom i tuča je počela, ali se posle nekoliko minuta i završila. Bio sam spretniji i brži od njega. Odmah sam ga šutnuo u jaja i on je zakukao od bola. Savio se ka zemlji, i dok se rukama hvatao za jaja ja sam to iskoristio, jer je njegova glava bila na dohvatu moje noge. Šutnuo sam ga u glavu što sam jače mogao, a on se tog momenta srušio na zemlju. Krv mu je šiknula iz nosa, jer je zadobio udarac pravo po njemu. Hteo sam da ga šutnem još koji put, da se ne bi slučajno pridigao, i ko zna kako bi se dalje odvijala situacija da Aca nije prišao i rekao:

„Dosta je, pusti ga!”

Rale je ćutke prišao Zeki, pridigao ga i poveo kući. Ćuo sam tada Smešnog kako je nekom iz grupe rekao:

„Opasan mali, može nam se pridružiti.”

Pravio sam se da ne ćujem, jer Smešnog baš nešto nisam simpatisao. Zatim me je Aca zagrlio i rekao: „Bravo! Mislio sam da će te mamlaz prebiti.”

Delili smo isto mišljenje, ali sam ja više brinuo o tome da se ne obrukam. Prišli su nam i ostali dećaci s kojima sam se družio. Aci sam se zahvalio na podršci, jer da njega nije bilo najverovatnije bih dobio od Raleta neki šamar. Tako se završio ovaj obraćun u moju korist, te smo krenuli svojim kućama. Nekoliko dana posle tog događaja, šetao sam Knez Mihailovom i Kalemegdanom sa svojim drugom Slavkom, njegovom devojkom i Draganom. Usput smo zastali da u jednoj poslastićarnici kupimo sladoled u kornetu, koji je tada bio najpopularnija poslastica za svakoga. Na uglu jedne ulice nalazio se komisijon, ćiji je izlog mamio svakog prolaznika.

I dok smo oduševljeno zurili u izlog sa garderobom, spazio sam svog rođaka Slobodana sa ženom kako ispred komisijona prodaju švercovane farmerke iz Italije. Prišao sam im i pozdravio se sa njima. Obradovali su se kad su me videli, a Slobodan mi je ushićeno rekao:

„Dospelili smo se na Dušanovac. Bilizu smo, svrati kod nas.”

Koliko god da ih moji nisu voleli, ja sam ih voleo. Rekao sam da mi napišu adresu i da ću svratiti preko vikenda. Slobodanova žena Branka je iz torbe izvadila olovku i papir i zapisala mi je adresu. Uzeo sam papir, stavio u džep i pozdravio se sa njima, uz napomenu da ćemo se videti u subotu. Zatim sam sa društvom otišao u bioskop Dvadeseti oktobar da gledamo neki film.

U subotu sam otišao kod šnajdera Miše i uzeo crne pantalone koje mi je sašio. U to vreme nosila se siva boja i bila je najmodernija. Došao sam kući, okupao se, obukao nove pantalone, sivi konćani džemper i crne cipele, dakle, doterao se, a onda otišao kod Slobodana kako sam i obećao.

Tamo sam zatekao njega, njegovu ženu Branku, njenog sina, koji je vidno porastao, ali i njihovu osamnaestogodišnju rođaku Miru, devojkicu crne, duge, bujne talasaste kose, izrazito lepog lica, pravilno izvajanih dugih nogu, koje su isticale njen vitki i visoki stas.

Tog popodneva upoznao sam i Miru i jednu njenu drugaricu, koja je takođe bila tu. Ostali smo svi tog popodneva kod Slobodana, a onda je predveće Mira krenula sa drugaricom, pozvavši Slobodanovu ženu Branku da je isprati. Ostao sam sa Slobodanom neobavezno ćaskajući. Hteo sam i ja da krenem kući, ali se Branka zadržala duže od očekivanog, a ja nisam hteo da ispadnem nekulturan i krenem pre nego što se pozdravim i sa njom. Branka se vratila raspoložena sa blagim osmehom na licu. Kada sam posle izvesnog vremena hteo da krenem, Branka me je zaustavila, govoreći da saćekam da popiju još jednu kafu.

Pristao sam, jer nikuda nisam žurio. Idući ka kuhinji namignula je Slobodanu, dajući mu znak da krene za njom. Slobodan je to video i pošao za njom, a ja sam se pridružio njihovom sinu u igri sa kockicama. Zadržali su se par minuta u kuhinji, odakle se ćuo njihov razgovor:

„Mira se napalila na malog, udavila me, moli me da joj ga smuvam”, ćuo se Brankin glas.

„Ona nije normalna! Pa, roditelji su je ostavili u Beogradu na par dana, a onda treba da se vrati za Italiju. Pored toga, koliko znam, njeni su roditelji na dobrom putu da ugovore

veridbu sa sinom njihovih dugogodišnjih prijatelja, koji su pritom veoma imućni. Kada bi njena majka saznala da se spetljala sa nekim, ja bih najebao!”, usledile su Slobodanove reči.

Branka je nastavila:

„Šta tebe briga? Znaš da je mala puna kao brod, ako ih spojimo, imaćemo i mi korist! I sam znaš da od male možemo izvući kintu.”

„Lepa zamisao, ali mi ćemo svakako najebati!”, opet se oglasio Slobodan.

„Ne lupetaj, šta nas briga! Kao da od te familije imao neke koristi! Šta te briga!”, navaljivala je Branka.

Posle kratke pauze, Slobodan je zaključio:

„I to što kažeš! Sto puta su dolazili iz Italije a nikada nas nisu posetili, sem male.”

Posle tog razgovora pridružili su nam se u dnevnoj sobi, a Branka je nosila kafu. Branka mi se odmah obratila, pozivajući me na sutrašnji ručak kod njih. Posle kratkog nećkanja i ubeđivanja, pristao sam. Sutradan, već u dvanaest sati bio sam u njihovoj kući. Pored svih ukućana, opet sam zatekao i Miru. Nakon uobičajenog pozdrava, seo sam sa domaćinom u dnevni boravak, dok su njih dve bile zaposlene oko ručka u kuhinji. Kroz neki neobavezni razgovor Slobodan je počeo da mi nabacuje kako se sviđam Miri. Bilo mi je nelagodno, ponajviše zato što je bila starija od mene četiri godine. Ja tada nisam imao ni punih petnaest, iako sam izgledao koju godinu stariji. Lice mi je bilo već ogrubelo, a pogled mi je bio oštiji. Čutao sam. Smejao se i ponovo u istom stilu dobacio:

„Šta je, nisi se valjda uplašio što je starija?”

„Ne”, brecnuo sam se, a potom sam mu objasnio da mi je neprijatno jer je njihova rođaka, na šta mi je on odgovorio da to nije nikakva prepreka, a onda je nastavio da me ubeđuje:

„Sviđaš joj se, udavila je Branku da te smuva, kako biste bili zajedno.”

Nisam bio ravnodušan, dopala se i ona meni već na prvi pogled, ali, nisam pomišljao da sam se mogao ja njoj svideti. Pitao sam ga da li me zajebava, na šta je on ozbiljno odgovorio:

„Ne! Ozbiljno ti kažem, uostalom, zato smo ti i rekli da dođes danas kod nas, jer je ona prošlo veče molila Branku da vas spoji, a stalno nam daje novac, puna je kao brod.”

Shvatio sam da je Mira učinila prvi korak uspostavljanja kontakta sa mnom preko njih i bilo mi je drago, tim pre što je bila iskusna, te nisam morao da okolišam, niti da se prenemajem. Ubrzo smo i ručali, a posle ručka dok su žene raspremale sto, ja sam sa Slobodanom nastavio ćaskanje o daljem razvoju situacije. Rekao mi je da će sa ženom i sinom otići kod komšija na kafu, kako bismo ja i Mira nasamo porazgovarali. Pogledao sam ga, a onda sam shvatio da je scenario bio izrežiran pre nego što sam ja došao.

Nisam se iznenadio, ali sam ponovo osetio nelagodnost, međutim, Slobodan me je hrabrio, ponavljajući da je to njena želja i da ona insistira na razgovoru sa mnom.

Tobože sam se okuražio. Pola sata kasnije, Mira i ja ostali smo sami u kući. Odmah sam prišao mestu gde je sedela i uhvatio je za ruku, gledajući je pravo u oči. Nasmešila se, ali ništa nije rekla. Shvatio sam njenu poruku i odobravanje.

Približio sam joj se primakao svoje usne ka njenima, a ona mi je uzvratila strastvenim požudnim poljupcem. Dohvatili smo jedno drugo i ležeći na kauču počeli smo da se ljubimo, dodirujemo, mazimo. Narednih pola sata smo se ljubili i toliko dodirivali obostrano, da sam počeo da osećam bolove u glavi i stomaku od požude, toliko sam želeo da uđem u nju. Najednom smo se oboje trgli kao iz nekog transa, setivši se da Slobodan i

Branka mogu da naiđu svakog časa, te je Mira brzo ustala i pitala me da li želim da skuva kafu. Sve do tada niti sam pušio, niti sam pio kafu, ali sam ovoga puta potvrdno odgovorio. Dok je ona bila u kuhinji, otišao sam u kupatilo da se umijem i dođem sebi, pomišljajući na to kako ću se iste večeri omrsiti kao mačak slaninom. Bilo je krajnje vreme da uživam u seksu sa nekim iskusnijim od sebe. Tako sam sa njom popio svoju prvu kafu i popušio prvu cigaretu. Ona je pušila cigarete nemačke marke, dobro se sećam šare na paklici i naziva *Eve*. Dogovorili smo se da se vidimo uveče kod Dušanovačke pošte, a onda sam, ne čekajući Branku i Slobodana, otišao kući. Nestrpljivo sam čekao da dođe vreme da odem po Miru. U međuvremenu sam se sredio kako priliči. Sati su prolazili kao večnost, a onda je najzad došao i taj trenutak. Tačno u devet otišao sam po nju. Odmah pri susretu, osećala se neka atmosfera bliskosti, kao da smo već duže vreme zajedno. Poljubili smo se, a onda je ona uz osmeh predložila da odemo kod nje. Bez ustručavanja sam prihvatio poziv, jer nisam mogao da dočekam da se nađemo goli u krevetu.

Stanovala je nedaleko od mesta sastanka i za par minuta bili smo u njenoj ulici. Kada smo stigli ispred njene kuće, već je bio sumrak. Začudio sam se, jer se preda mnom ukazala velika, prostrana kuća, čija se fasada zbog prevelikog zida i crne kapije, samo nazirala. Pored kuće nalazila se garaža. Čuo se lavež psa, koga su držali odvezanog zbog lopova, a ona me je zamolila da sačekam dok ga ona umiri. Posle nekoliko sekundi me je pozvala da uđem. Odmah sam video ogromnog šarplaninca, koga je Mira držala na povocu, a koji nije prestajao da laje, te sam onako šeretski dobacio Miri da ga čvrsto drži, da se ne odveže.

„Ne boj se”, rekla je, „držim ga, samo ti uđi unutra, otključano je.”

Poslušao sam Miru. Ušao sam u kuću, zatvorivši vrata, s namerom da je sačekam u hodniku, dok i ona ne dođe. Čuo sam kako zaključava kapiju, i psa kako i dalje laje, a onda je i ona ušla.

„Uđi u sobu, šta stojiš tu?”, pitala me.

Još na prvi pogled spolja videlo se da je kuća velika, ali je unutrašnjost kuće bila, za to vreme, iznad svakog proseka, nameštena skupocenim nameštajem, pa sam mogao da zaključim da su joj roditelji bili imućni.

Nešto sam bio načuo da su njeni roditelji pored posla koji su imali u Italiji, švercovali raznoraznu garderobu otud, koju su prevozili kamionima. Donosili su svakakva odela, razne haljine, jakne, a onda su tu robu prodavali na veliko. Imali su svoje proverene kupce, koji su robu prosleđivali dalje. Mira me je, naravno, pitala da li želim nešto da popijem, ali sam ja izričito odbio, jer mi je samo seks bio u glavi. Nestrpljivo sam iščekivao seks sa njom. U spavaćoj sobi, gde se nalazio široki, bračni, već rasporemljeni krevet desilo se i to. Najpre smo skinuli sve sa sebe, ostali smo samo u gaćama, a onda smo legli u krevet.

Zbog mog neiskustva svašta mi je tada prolazilo glavom, a naročito misao da bih mogao da se obrukam. Međutim, ponašao sam se, u najmanju ruku, kao kakav žigolo.

Počela je predigra, kada sam joj nežnim pokretom skinuo gaćice i počeo da je milujem. Dok sam je dodirivao po intimnim delovima tela, osećao sam kako sve snažnije i snažnije drhti. Ja sam još uvek bio u gaćama.

Moja muškost je proradila, pa sam ga, ne skidajući veš sa sebe, izvadio i rekao da je želim otpozadi, praveći se da sam prvoklasni jebač. Tog sam se momenta setio svih mojih drugova koji su želeli da Bobijevu ženu Milenu pojebu zguza. Pogledala me je znatiželjno, ne znajući šta tražim od nje. Verovatno sam tada pocrveneo u licu, jer i ja nisam bio siguran kako to da izvedem. Videvši da ćutim, nastavila je da me ljubi, ljubio sam i ja nju,

a onda sam, dok je ona ležala na leđima, pokušao da uđem u nju.

Ali, k vragu! Iako sam imao potpunu erekciju, išlo je teško. Dok je ona podrhtavala i polako se izmicala, ja sam polako, s mukom prodirao u nju. Bio sam pomalo zbunjen, jer sam očekivao da sve ide glatko, kao podmazano. Ali, Mira se i dalje izmicala, sve jače me stiskala rukama, glavu zabacivala u stranu, ali joj od kose nisam mogao videti lice, dok je nesveno blago skupljala noge.

Na kraju sam ušao u nju, i za koji minut već bio na vrhuncu. Ali, umesto da ejakuliram, tj. svršim u nju, ja sam svršio u svoje gaće. Posle svršenog čina, ostala je da leži u krevetu, a ja sam otišao u kupatilo da se sredim i tada sam na svojim gaćama ugledao krv. Bila je nevina! Dakle, još neiskusnija od mene. Istuširao sam se i oprao svoje gaće onoliko koliko sam mogao. Obrisao sam se peškirom koji sam našao, ali nisam mogao da izađem go, pa sam u kupatilu potražio neki veći peškir, kako bih se umotao njime. Jedan veliki beli peškir odlično je mogao da posluži svrsi, da iz njega nije ispalo nešto nalik kožnoj vrećici i udarilo o pločice kupatila. Podigao sam vrećicu, zavirio u nju, a onda sam i imao šta da vidim!

U njoj je bilo dvadesetak austrijskih zlatnika sa slikom Franca Jozefa. Ogrnuo sam oko pasa plavi peškir koji sam našao, izašao iz kupatila i prišao Miri, koja je još uvek bila u krevetu spavaće sobe i virila ispod frotirskog pokrivača.

Pogledao sam je i uz osmeh joj se obratio: Vidi šta sam našao u kupatilu! Gledala me je upitno. Pokazao sam joj vrećicu sa zlatnicima. Uzela ju je u ruke, pogledala a onda prokomentarisala:

„To moja majka krije od sebe same.”

Nezainteresovano je stavila vrećicu sa zlatnicima u fioku komode, i tako skrenula pažnju sa te priče. Tako sam ja ispao pravi jebač! Mira je otišla do kupatila da se i ona sredi, u povratku mi je donela kućni mantil od somota crne boje, a potom je promenila posteljinu koja je bila uprljana krvlju. Te večeri smo još dva puta upražnjavali seks. Nije nam baš sve išlo kao kod iskusnih parova, ali smo i pored toga oboje bili zadovoljni. Razgovarali smo između toga i o drugim stvarima, a nju je interesovalo da li je istina da neko može tri puta uzastopno da svrši, a da ga pritom ne vadi. Radoznalo sam je pogledao, čudeći se pomalo odakle baš to da me pita, a ona mi je objasnila kako je jednom čula svog brata da se hvalio nekoj njenoj drugarici da može i po četiri puta za redom bez vađenja. Nasmejao sam se, jer dotad nisam čuo da je to nekom uspelo i da je to uopšte moguće. Našalio sam se sa njom:

„Ma, nemoguće, mora da se hvalio toj tvojoj drugarici da bi je očarao i zaveo.”

„I ja tako mislim”, rekla je.

Smejali smo se oboje. Sledećeg dana izašli smo do nekog restorana na ručak, potom svratili u prodavnicu po namirnice i vratili se njenoj kući. Narednih nedelju dana nismo izlazili iz stana, a vreme smo provodili vodeći ljubav. U seksu smo svakoga dana sve više uživali. Posle nedelju dana prvi put smo otišli kod Slobodana i njegove žene. Malo su bili ljuti što nismo dolazili prethodnih dana, ali ih je ljutnja brzo prošla. Te večeri svo četvoro smo izašli u klub hotela Metropol. Klub je bio smešten u prizemlju hotela, sa programom i muzikom uživo. Imali smo problem pri ulasku zbog moje maloletnosti, ali je Mira gurnula u ruku vrataru sto maraka pa smo ušli bez problema. Već narednih dana nastali su neočekivani problemi.

Dok smo Mira i ja bili kod nje, počele su da svakodnevno dolaze njene komšije, muž i žena koji su živeli preko puta njene kuće. Oni su od Mirinih roditelja dobili zaduženje da

se brinu o kući i psu, pa su zato imali ključ od kapije i od kuće. Banuli bi iznenada, a ja bih tada morao da se sakrijem, kako me ne bi videli.

Na svu sreću, pas bi zalajao kada bi ih video, pa sam ja uvek imao dovoljno vremena da se sakrijem. Međutim, neko drugi nas je video zajedno, rekao je to komšijama na zadatku, oni su tu vest prosledili Mirinim roditeljima i, eto belaja! Roditelji su je odmah pozvali telefonom iz Italije, raspitivali se o meni, a ona je sve poricala. Ali i pored Mirinog negiranja, komšije su budno motrile na njenu kuću, te ja više nisam smeo da idem kod nje. Viđali smo se i dalje, ali smo bili lišeni seksa. Naša viđanja svodila su se na odlaske u bioskop, u restorane i na šetnju gradom. U međuvremenu, stigao mi je brat iz Nemačke, tako da je svaka mogućnost o zajedničkom spavanju otpala. Nakon nekoliko dana pauze, zakazali smo sastanak blizu njene kuće, u osam naveče. To veče je bilo toplo, ali sam ja obukao deblji bratov sivi džemper iz Nemačke.

Tačno u osam smo se našli. Posle izvesnog vremena seli smo da se osvežimo sokovima u nekom kafeu. Dok sam je pratio do njene kuće, oboje nas je obuzela želja za vođenjem ljubavi. Skrenuli smo u šumicu na Konjarniku i seli na jednu klupu. Počeli smo da se dodirujemo, a onda smo se dohvatili i imali seks. Nisam ni primetio kada mi je džemper ispao i kada sam ga zgazio nogama i zaprljao.

Moj brat se sutradan spremao za posao, ali uz užasnu viku i buku zbog isprljanog džempera, a onda je ušao u moju sobu i pokazujući mi značajno moje „zlodelo”, opalio mi šamar.

Na trenutak sam zamalo skočio da mu uzvratim, ali on je bio moj stariji brat, a ja sam ga poštovao. Ipak, bilo mi je krivo što je tako reagovao. Brat je otišao na posao, a ja sam, dok se pre podne nisam video sa Mirom, bio neraspoložen, pa je ona predložila da zajedno odemo kod njene drugarice u Jajince.

Drugarica je živela sama u kući, jer su njeni roditelji radili u Nemačkoj. Nisam se dvoumio, i tog smo popodneva otišli u Jajince. Ostali smo nekoliko dana, a onda je njena drugarica trebalo da ide kod svojih roditelja u Nemačku. Opet smo ostali sami u kući. Svakog narednog dana koji smo proveli u toj kući vodili smo ljubav, znatno smelije, isprobavali razne poze i probali i oralni seks. Niko sem Slobodana i njegove žene nije znao gde smo, te smo nas dvoje imali svoj mir skoro mesec dana, šetajući se i ne javljajući se pritom nikom, ne sluteći da su se Mirini roditelji, u međuvremenu, vratili iz Italije. Nju su tražili roditelji, a mene moja sestra koja je došla sa svojom prijateljicom i prijateljem iz Nemačke. Bila je to obostrana potraga; moji nisu imali pojma gde sam, dok je Slobodan priznao Mirinoj mami da smo u kući u Jajincima. Slobodan nam ništa o tome nije javio, te se na vratima kuće u Jajincima pojavila Mirina mama sa njenim bratom. Nastala je rasprava između Mire i njene mame, kada se je njena mama naglo okrenula ka meni, ošamarila me i ljutito mi se obratila:

„Sram te bilo! Kako si mogao da je upropastiš!?!”

Stajao sam kao ukopan ne progovarajući ni reč. Videvši da ja ne reagujem, obratila se ponovo Miri:

„Čekamo te ispred u autu, razgovaraćemo kod kuće!”

Zatim je sva nervozna i ljutita bukvalno istrčala iz kuće. Morali smo da se rastanemo. Na izlazu, pred vratima smo se izljubili, a onda smo izašli iz kuće. Mira je otišla kolima sa svojimima, a ja sam se uputio ka autobuskoj stanici, kako bih se odvezao do kuće, ali mi je u mislima sve vreme bila ona, brinuo sam o njoj, razmišljao i predviđao sve nelagodnosti koje bi joj se mogle desiti. Tog istog dana spakovali su se, i odveli Miru. Saznao sam to

odmah sutradan. Javio mi je Slobodan. Život je, zaista, nepredvidljiv i čudan! Miru nikada više nisam video, niti sam ikad išta čuo o njoj, ali mi je narednih dana posle odlaska strašno nedostajala. Vreme sam provodio sa svojom sestrom i njenim prijateljima. Ubrzo sam kupio i motor od Gagija, novcem koji mi je dala sestra, a pritom sam mu po dogovoru dao i moj. Moja sestra je nekoliko dana kasnije otišla na more u Grčku sa prijateljima, a ja sam se ponovo priključio grupi mladića sa motorima. Okupljali smo se i onda se vozili Ušćem ili Avalom, ili smo išli da se kupamo na Adi. Onda se sestra vratila sa mora i saopštila mami vest, zbog koje je u kući nastala žestoka diskusija.

Razotkrila je tajnu, rekavši nam da je verena za bogatog Luksemburžanina koji ima lanac hotela u Luksemburgu, i da će se posle odmora venčati. Tada će i preći da živi kod njega. Siguran sam da se mama ne bi bunila zbog ovakvih vesti, ali se žestoko pobunila kada je sestra zabiberila priču o veridbi pričom o spontanom pobačaju, i gorkoj istini da nikada neće moći da bude majka. Bio je to šok za mamu i sve nas! Od tog trenutka prestala je svaka diskusija, a mama je preklinjala i molila sestru da se ne udaje za stranca koji nije bio naše vere i mentaliteta. Moja majka je smatrala da brak sa bogatim čovekom neće potrajati ako se ne kruniše decom. Sestra je poslušala našu majku, pa je pri povratku u Nemačku raskinula sa njim. Potom je brat otišao u vojsku, a ja sam ostao sam u kući, a to je značilo da ću se sam brinuti o sebi. Mama je ponekad dolazila da me obiđe, da pospremi po kući kad bi ugrabila priliku, jer je otac stalno gundao i ljutio se što ne živim sa njima na placu. Ja sam kod njih odlazio retko.

V

Vreme je brzo prolazilo, smenjivala su se leta, a ja sam bivao sve stariji. Preko leta sam vozio motor, a zimi se družio sa drugovima iz kraja – zavlačili smo se jedan kod drugoga. U to vreme sam se zbližio sa Bobijevom ženom, jer sam je često viđao ispred zgrade ili na tarasi, i onda bismo neobavezno ćaskali, dok sam je ja gutao pogledom. Više nisam redovno išao u školu, ali sam upisao vandredno Ugostiteljsku, koju sam na početku zanemarivao i tek nešto kasnije polagao ispite. Zabavljao sam se i dalje sa Draganom i družio povremeno sa dečacima iz kraja, a ponajviše sa Slavkom iz Medakovića. Moje zabavljanje sa Draganom svodilo se samo na izlaske i šetnje po parkovima, ili sam je sačekivao ispred škole Jovan Jovanović Zmaj, koja se nalazila u gornjem delu Braće Jerković, a u koju je ona tada išla, te mi je takvo zabavljanje već bilo dosadilo. Čekajući je tako svakoga dana ispred škole i igrajući košarku ili fudbal, upoznao sam i neke nove drugove kao i jednu Olgicu. Bila je moje godište i zabavljala se s nekim mladićem dve godine starijim od nas, kojeg sam površno poznavao. Moje poznavanje sa Olgicom preraslo je u obostrano simpatisanje. Bila je prilično visoka za svoje godine, braon očiju i duge, smeđe kose, veoma zgodna i atraktivna. Nisam bio zaljubljen, ali sam je želeo više nego Draganu, jer sam smatrao da sam sa njom mogao imati i seks. Pretpostavljao sam da nije nevina. Posle par meseci uspeo sam da je odvojim od dečka, a nas dvoje počeli smo da se zabavljamo. U to vreme, često sam u gornjem delu Braće Jerkovića viđao starije momke iz voždovačke grupe sa kojima se nisam družio, ali sam ih sve poznavao.

Dolazii su tu braća Steva i Vasa Sagaj, sa kojima sam povremeno igrao fudbal ili košarku, pa Pavle Boljević i Mikica, kao i Jefat zvani Ruža, koji je nadimak dobio po tetovaži po čitavom telu i istetoviranoj crvenoj ruži na vratu.

Te godine sam video i Gišku, a bogami, poodavno ga nisam video, te ga na prvi pogled nisam prepoznao, sve dok jedan dečak nije skrenuo pažnju na njega, pokazujući u njegovom pravcu i uzvikujući Giškino ime, naglašavajući pritom da se vratio iz Italije. Bio sam prilično zapanjen njegovim izgledom, toliko je izgledao drugačije. Ni grama sala na njemu!

Treninzima je doterao liniju do perfekcije, pa je onako visok i krupan sa crnom, uredno podšišanom kosom, kožnom crnom jaknom i crnim pantalonama, košuljom i cipelama podsećao na Italijana, pravog gospodina. Bio je sam, ovoga puta bez pratnje, a šuškalao se da je i sam počeo da bira sa kim će se družiti. Kasnije, dok smo išli prema školskom dvorištu da igramo košarku, prepričavali su gde je Giška bio i šta je radio, dok mene to nije ni malo zanimalo, te ih nisam slušao.

Leto i jesen su prošli, na pragu je bila zima. Vreme se pogoršalo i bilo je sve hladnije. Motor nisam više mogao da vozim, pa sam išao peške do gornjeg dela Braće Jerkovića da se viđam sa Olgicom, ali i sa Draganom povremeno. Moje pretpostavke o Olgičinoj nevinosti su se izjalovile, tako da od seksa nije bilo ništa. Možda bih i uspeo da je nagovorim da spavamo, jer znam da je i ona želela isto, ali su njeni roditelji znali da se zabavlja sa mnom, kao i njen stariji brat, sa kojim sam se povremeno družio, tako da je seks u startu otpao. Viđali smo se ispred škole, izlazili u grad i išli u bioskop. Kada je počela zima, zavlačili smo se u ulaz zgrade pored njene, i tu se ljubili i gnjavili. Novu godinu dočekali smo zajedno sa njenim bratom i sestrom od ujaka i njenim roditeljima, na Novom Beogradu.

Posle Nove godine, krajem januara, sećam se, još uvek je bio veliki sneg, temperatura se bila spustila ispod nule i dok je vetar kovitlao pahulje snega, tog prepodneva sam pošao do kioska da kupim neki strip za čitanje. Voleo sam da čitam Alana Forda, a da bih ga kupio, morao sam da prođem pored zgrade gde je stanovala Čarltonova Milena, kao i nekoliko mojih drugova. Ugledao sam Milenu na terasi kako čisti sneg i mahnuo joj da je pozdravim. Otpozdravila je. Započeli smo uobičajeno ćaskanje:

„Šta radiš, gde si pošao po ovom nevremenu?“

„Nigde posebno, do kioska da kupim nešto za čitanje.“

„E, onda bih mogla da te nešto zamolim?“

„A šta to?“

„Nestalo mi je kafe, a kada si već napolju i ideš u samoposlugu, mogao bi da mi kupiš dvesta grama, pije mi se, a mrzelo me po ovom nevremenu da izlazim.“

„Rado“, rekao sam, „učiniću ti uslugu, mada je prošlo dosta vremena, a još mi se nisi odužila ni za onu prvu, kada sam ti otključao vrata.“

„Pa, eto prilike da ti se odužim, kupi mi kafu, a ja ću skuvati da popijemo zajedno, sačekaj da ti bacim novac.“

„Ne, imam novac kod sebe, daćeš mi kasnije.“

„U redu!“, rekla je umilnim glasom, dok sam ja već bio zamakao iza ugla, kako ne bih više stajao na otvorenom prostoru ispred zgrade, dok je vetar sve jače duvao.

Vauuu!!! Opet ona! Ionako mi se stalno vrzmala njena slika po glavi, koliko sam žudeo da imam seks sa njom. Kupio sam kafu, a na strip sam i zaboravio. Razmišljao sam o tome da li ima tu nešto više nego li što pokazuje, tačnije, da li ima nešto više od ispijanja kafe. Pitao sam se da li mi ispipava puls, priprema teren da joj pridem, ili je jednostavno samo usamljena pored Bobija Čarltona, a ionako se ni sa kim iz kraja nije družila. Dok sam išao ka njenoj zgradi, svakakve misli u vezi sa njom su mi se vrzmale po glavi.

Razmišljao sam kako da ne napravim pogrešan potez i ne obrukam se, udvarajući joj se. Strah od nepredviđenog je u poređenju sa strahom od stvarnih mogućnosti bio jači. Kako sam se približavao njenim vratima, sve više sam razmišljao kako da nastupim i da je osvojim, a onda sam zadnjeg trenutka odlučio da prvi ne započinem sulude ideje. Rešio sam da sačekam da vidim kako će se stvari odvijati i da li će ona sama prva započeti neki flert. Uredno očešljana i bez šminke, u kućnoj haljini dočekala me je kada sam zazvonio na vratima. Tog trenutka zablistala je sva njena lepota! Ušao sam u stan, a ona je zatvorila i zaključala vrata za sobom. Sačekao sam je u hodniku, a onda pošao za njom, prateći svaki njen korak. Nijednog momenta nije se osvrnula da vidi da li idem za njom. Prošli smo pored još dvojica vrata, pre nego što smo ušli u prostranu dnevnu sobu. Tek tada sam je izbliza dobro zagledao i ostao bez daha! Bila je toliko savršena, da je gotovo bolno gledati je. Ušao sam za njom u dnevnu sobu, na trenutak nepomično zastao i počeo da piljim u tu ženu, koja mi je uzvratila pogledom i ljubaznim osmehom na licu. Kroz glavu mi je proletela misao kako mora da je primetila moju napetost (što i nije bilo tako teško).

Trebao sam se trgnuti iz besmislene obamrlosti, odjednom svestan da još nismo progovorili ni reč. Ali, dok sam je gledao srce mi je ubrzano lupalo, a neravnomerno disanje se ubrzavalo. Odjednom mi se zavrtilo u glavi. Usta su odbijala nalog mozga da kažu nešto. Ustuknuo sam i skrenuo pogled u pravcu dva kožna kauča, postavljena jedan naspram drugog ispred velikog jednokrilnog prozora. Između njih bio je postavljen dugački niski sto. Pokazujući rukom na kauč pozvala me je da sednem. Pitala me je da li želim da popijem još nešto pored kafe. Rekao sam da ne pijem alkohol, ali sam shvatio da sam istog trenutka napravio budalu od sebe, a ona je dodala da ima i toga, i da nije problem ako želim. Odgovorio sam odrično, ali protiv soka nisam imao ništa. Otišla je da skuva kafu i donese koka - kolu. Smestio sam se na kauč i pokušavao da se usredsredim. Ali, u glavi je odjekivalo: Ma, kakvo piće, želim vas! Ubrzo je donela dve čaše i flašu koka-kole, sipala nam oboma i ponovo zamakla u kuhinju. Ovoga puta pojavila se sa kafom i cigaretama u rukama i sela preko puta mene na drugi kauč. Prošlo je nekoliko trenutaka pre nego što smo išta progovorili, čekajući da onaj drugi započne bilo koju temu.

Osećao sam da ne mogu normalno da dišem i da mi je tog trenutka bio potreban sav trud, samo da započnem razgovor. Molio sam se da ona to učini prva. Kao da me je čula, blago se nasmešila i upitala me koliko mi je godina. Znao sam da izgledam koju godinu stariji, ali reći istinu da imam nepunih sedamnaest ili slagati da sam stariji dve, tri godine nije mi išlo u korist, jer je bilo očigledno da je dosta starija od mene. Sa osmehom na licu odgovorio sam joj:

„Dvadeset sedam (koliko je ona imala) - a onda dodao – „dovoljno da znam šta radim, želim i hoću!”

Nasmejala se, ali je bilo očigledno da je bila zadivljena mojim odgovorom.

Posle prvih razmenjenih rečenica, napetost je nestala. Razgovor je počeo da se odvija nesmetano i postepeno se pretvarao u ćaskanje, kao kod dva stara znanca. Pričala mi je o svom mužu, rekavši mi da je iz bogate beogradske porodice patrijarhalno vaspitane, sa ograničenim pogledima na život. Sport mu je bio važniji od bilo koga i bilo čega. Upoznala ga je u Zagrebu, kada je tamo bio poslovno, komentarišući utakmicu na nekoj TV stanici. Ona sama bila je rodom iz istog grada, i da joj je tamo i cela familija, pa mi je pričala kako se zbog toga oseća usamljenom u Beogradu. Pažljivo sam je slušao, ne prekidajući je. Prijalo joj je moje društvo, jer se zabavljala dok mi je pričala. Ali, od mog očekivanja da će prva započeti flert ili mi staviti do znanja da bi moglo nešto i više da bude

između nas, nije bilo ništa.

Nakon pola sata krenuo sam. Nije me zadržavala, već me je sa osmehom na licu ispratila do vrata. Umesto pozdrava ljupko sam joj se nasmešio. Pogledala me je svojim tamnozelenim očima i sa blaženim osmehom rekla:

„Navrati u ponedeljak naveče, muž i sin idu za Italiju kod nekih rođaka.”

Mom iznenađenju nije bilo kraja. Bile su to reči na koje nisam mogao istog trenutka da odgovorim. Očima sam preleteo preko njenih usana, još uvek ne verujući da je to izgovorila.

Da li ona to ozbiljno misli? Tog istog trenutka lice mi se ozarilo, a u grudima me tako nešto steglo, da sam skoro ostao bez daha. Zbog tih njenih reči noge su mi klecale, a lice i telo goreli. Skrenuo sam pogled sa njenih usana ka njenim zelenim očima, duboko se zagledao u njih i istog trena primetio žudnju u njima. Bile su to oči koje su me blago i nežno pogledale, očekujući moju reakciju i odgovor.

To je bilo dovoljno da mi se disanje ubrza, a srce zaigra. Hteo sam da nešto izustim, ali se ona, videvši da sam se zbunio, široko osmehnula, slegla ramenima i ponovila da bi volela da dođem. Klimnuo sam glavom, primakao se što sam mogao bliže, uhvatio je za ruke i prvi put osetio njen miris, koji je lebdeo oko mene. Dalje se svega sećam kao kroz maglu, jer su se njene usne našle na mojima, a onda više ništa nije bilo važno. Provukao sam svoje prste kroz njenu kosu, a tela su nam se, takoreći, spojila. Taj kratki trenutak intimnosti bio je dovoljan da zaboravim sve o čemu sam do tada razmišljao, a naročito da će mi trebati mnogo truda dok je ne osvojim.

Međutim, taj trenutak zanosa nije dugo potrajao, jer joj se muž mogao svakog trenutka vratiti s posla. Posle strastvenog zagrljaja i poljupca sa obostranim osmehom na licu, pogledali smo jedno drugo u oči, a ja sam šapatom potvrdio moj dolazak u ponedeljak naveče.

„Dođi ranije, recimo oko sedam, možemo kasnije zajedno da gledamo seriju „Sandokan“ na TV-u”, dodala je.

Još jednom sam potvrdno odgovorio, spremio se i pošao prema vratima. Još jednom smo se poljubili pre nego što ih je otključala. Sav ushićen potrčao sam niz stepenice i za koji sekund našao se ispred zgrade. Napolju je duvao jak vetar i padao je sneg. Duboko sam uzdahnuo i uzdignute glave krenuo ka kiosku da kupim nešto za čitanje. Ništa mi tada nije smetalo, ni sneg, ni vetar, ni hladan vazduh koji sam udisao. Išao sam zureći ispred sebe i razmišljao o Mileni i svemu onome što se neočekivano dogodilo. Bio je to pravi, veliki uspeh za mene! I dok su me proganjale misli o njenom licu, izvajanom telu, zelenim očima, njenom milom pogledu i sjajnoj, dugoj crnoj kosi, na trenutak sam pomislio na njenog muža. Moj unutrašnji glas govorio mi je da ne mislim o njemu, te sam na trafici kupio pet vikend romana, kako bih skrenuo misli čitajući. Bilo je već podne kada sam se vratio kući.

Nisam bio raspoložen da pričam sa bilo kim, a pogotovo sa bratom koji se tek vratio sa odsluženja vojnog roka i stalno me gnjavio kojekakvim pitanjima. Počeo je odmah da me nešto ispituje, ali sam ga ignorisao i otišao u svoju sobu. Spustio sam romane pored kreveta, ispružio se na kauču sa rukama ispod glave i prepustio se mislima o Mileni.

Pred očima mi je bila samo ona i ponedeljak, koji nikako nisam mogao da dočekam, s obzirom na to da je tada bio petak. Tog dana više nigde nisam izlazio. Čitao sam romane, a uveče sam se uspavao gledajući televizijski program. Sutradan se vreme stabilizovalo. Sneg je prestao da pada a ni vetar nije duvao, pa su se sunčevi zubati zraci probijali kroz

oblake.

Tog subotnjeg popodneva video sam se sa Olgicom, šetali smo po gradu, dok sam u nedelju bio kod roditelja na ručku. U ponedeljak sam prespavao čitavo prepodne. Probudio sam se sat posle podneva. Ostatak dananervozno sam se vrzmao po kući, pokušavajući nešto da čitam, ali mi nije uspevalo, jer sam samo o Mileni razmišljao. Morao sam nečim da prekratim vreme, pa sam otišao u šupu i pokušao da se zabavim skidajući pojedine delove sa motora, kako bih ih očistio i izglancao. I iako nije bilo potrebe da skidam karburator za bezin i prodivavam dizne, i to sam uradio. Tačno u šest sati poslepodne otišao sam da se istuširam, a nakon toga sam vadio jedan po jedan deo odeće iz ormana, jer sam želeo da izgledam besprekorno. Oblačio sam i skidao odeću čitavih pola sata. Shvativši u jednom trenutku da sam preterao sa biranjem odeće, odlučio sam da požurim, pa sam obratio pažnju na biranje donjeg veša i majice. Izbor je pao na crne bokserice i crnu majicu. Farmerice, crn džemper i patike činile su da budem zadovoljan svojim izgledom.

Stvari koje sam razbacao po krevetu vratio sam u orman. Onda je došlo i vreme za polazak. Još uvek sam bio nervozan, ali ne kao pri prošlom susretu, već sam se osećao nekako hrabrije, opuštenije, kao da mi je samopouzdanje izbilo u prvi plan. Nije više bilo one napetosti i straha zbog pomisli da će me odbiti. Moje misli bile su usmerene ka samom činu seksa, jer sam sebe smatrao već iskusnim.

Tačno u sedam zazvonio sam Mileni na vrata. Očekivala me je. Pojavila se u svetloplavoj haljini i laganim, belim papučama bez čarapa na nogama, nasmejana i nenašminkana, izuzetno lepa, nekako sva slatka. Pogledi su nam se sreli, a njene tamnozeleno oči učinile su da se osećam blaženo. Pomislio sam kako je drugačija u svakom pogledu, i činilo se kao da se oduvek poznajemo. Zadovoljna što sam stigao u dogovoreno vreme, zatvorila je i zaključala vrata za mnom, dok sam se ja oslobađao svoje jakne osećajući toplotu dobro zagrejanog stana. Ambijent je bio više nego primamljiv. Nasred dnevnog boravka širok udoban kauč, na stočiću dve čaše i flaša koka-kole, preko puta televizor, dok je sa strane bio muzički stub, odakle je dopirala tiha lagana muzika. Milena je, kao i svaka pristojna domaćica otišla da nam skuva kafu. Gledao sam je dok se lagano kretala, a iz glave mi nije izlazila slika o našem prvom poljupcu. Donela je kafu, a uz nju i dva tanjirića, dve viljuške i dezert. Bio je to kolač poznat pod nazivom „srneća leđa“. Sela je na kauč pored mene, podviviši noge ispod sebe. Uz poslastice kojima smo se sladili, čekali smo da počne tada popularna serija „Sandokan“. Milena je stišala muziku, ja sam se promeškoltio na kauču da se što ugodnije smestim, a potom se ona primakla i naslonila na moje rame.

Zagrlio sam je, i tako zagrljeni i zavaljeni na kauču gledali smo špicu serije koja je upravo počinjala. Međutim, u mojoj glavi su se samo smenjivale misli o našem dubljem i intimnijem kontaktu, zapravo, kopkalo me ko će igru započeti prvi.

Moja odsutnost i opčinjenost njome bila je primetna, pa je zanimalo o čemu razmišljam. „Razmišljam o tebi!“, odgovorio sam joj kao zapeta puška, a njene su oči zasijale od zadovoljstva.

Ništa bitno”,- dodao sam. „Razmišljam o tome koliko sam imao straha da ti priđem.”

Nasmejala se i ponovo naslonila glavu na moje rame, ne progovarajući ni reči. Tako privijeni jedno uz drugo, odgledali smo seriju do kraja. Čulo se naše ubrzano disanje, jer smo počeli da se pipkamo i mazimo, dok su nam tela bila vrela od požude i uzbuđenja. Seks je bio na pomolu. Milena je ugasila televizor i pojačala muziku na muzičkom stubu.

Nastavili smo da se ljubimo. Usne i jezici su nam se spojili, a onda sam počeo da joj dodirujem sise koje su bile iznenađujuće čvrste.

Nisam imao strpljenja, pa sam je skinuo sasvim. Bila je negovana, a ono što mi je posebno zapalo za oči, bila je njena potpuno izdepilirana vagina. Počeo sam lagano, u ritmu sa njom da se i ja oslobađam suviše odeće, dok smo se i dalje dodirivali.

Nastavili smo dalje započetu igru. Raširila je svoje duge noge, opkoračila me i sela u moje krilo. Njene nabrekle bradavice dodirivale su moje pohotne usne, ruke su joj bile naslonjene na deo kožnog troseda iznad moje glave, dok sam je rukama držao za njeno čvrsto dupe. Ljubio sam je po vratu i šaputao joj koliko je lepa i zgodna. I to je zaista bila istina! Ništa nije odgovorila, ali u tom našem tajanstvenom zanosu osetio sam da se spuštala sve niže, ljubeći me po čitavom telu, a onda je kleknula ispred mene, uzela ga u ruke onako ukrućenog i načas ga lizala, a onda stavljala i vadila iz usta. Osećao sam da tako mogu ubrzo svršiti, pa sam je polako pridigao i položio na krevet, sa njenom lepom guzom okrenutom ka meni. Njen pogled je govorio koliko želi da je uzmem.

Prešao sam rukama preko njene duge crne kose, pomazio je po leđima, dok su mi nesvesno obe ruke same klizile sve do njene fino oblikovane guze, o kojoj sam toliko maštao. Moja muškost i želja da uđem u nju je proradila, te sam joj dodirivao vaginu mazeći joj klitoris. Osetio sam da je jako ovlažila, pa sam desnom rukom prihvatio svoj ud i polako krenuo da prodrem u nju. Njeno telo se treslo kao da ima groznicu, dok se bolje nameštala da što pre dublje uđem u nju. Iznenadio sam se koliko je bila uska.

Polako sam prodirao u nju i lagano ubrzavao ritam. Čuo sam njene prigušene uzdahe užitka i osetio da pokušava da ga i sama jednom rukom dotakne. Sve više je uzdisala i sve više se bližila orgazmu, što me je još više napalilo, te sam počeo da ubrzavam ritam, a onda sam čuo glasan uzdah zadovoljstva koji je ličio na krik, jer je doživela orgazam, a nakon nekoliko sekundi svršio sam i ja. Umorni i zadovoljni oboje smo se izvalili na kauč jedno uz drugo. Tog momenta, dok me je njeno toplo telo grejalo, osećao sam se kao da sam na sedmom nebu.

Bio sam prezadovoljan. Još uvek smo bili u zagrljaju, kada sam neočekivano rekao:

„Razmišljam o nama i o ovome što se dešava. Starija si od mene, a i udata si.”

Pogledala me je čudno i pokušala da se udalji, ali sam je još čvršće privukao ka sebi i nastavio:

„Ne ljuti se, nisam imao lošu nameru, samo sam pomislio na nas i tvog muža, ali nisam ljubomoran, niti mi to smeta”.

Ispitivački me je pogledala, a onda je počela setno da priča:

„Ne znam da li ti smeta, ali, ja sa svojim mužem retko kada upražnjavam seks, prođe i po mesec dana i više. Veruj mi, da kada do toga dođe, uvek je isto, jer je on toliko ograničen. Ne smem ni da pomislim da pokušam sa njim da ostvarim neku svoju seksualnu fantaziju, jer bi odmah rekao da sam kurva. Ne sećam se, kada smo zadnji put imali seks, a da sam doživela orgazam kao sada. Egoističan je i vodi računa samo o svom zadovoljstvu, tako da nikada sa njim nisam uživala.”

Razumeo sam je, jer je bila mlađa od njega. Želeo sam da prekinem taj mučan i nepotreban razgovor koji sam započeo, ne razmišljajući o njenoj reakciji, pa sam joj rekao:

„Milena, shvatam te i nisam ljubomoran, ni sam ne znam zašto sam to i spomenuo.”

Narušio sam našu intimu svojom greškom. Ustala je i otišla da se istušira, a ja sam razmišljao o svojoj nesmotrenosti i o tome koliko sam ispao glup. Moj mozak je brzo radio i znao sam da moram tu grešku da ispravim. Zato sam otišao za njom u kupatilo. Otvorio

sam staklena vrata tuš kabine i pridružio joj se u tuširanju.

Nasmejala se i okrenula mi leđa. Ponovo se preda mnom ukazalo njeno zgodno, predivno dupe i odmah se bacio u akciju. Ljubio sam je po vratu i leđima, onako mokru, a onda mi je i ona uzvratila. Nastavili smo da se ljubimo i dodirujemo, a onda smo ponovo poželeti jedno drugo. Doživeo sam erekciju, ali ne u toj meri da bih je tu i povalio. Laganim pokretima uhvatio sam je za ruku i poveo tako nagu u dnevnu sobu. Lagano sedajući na trosed, nastavio sam da je obasipam poljupcima po čitavom telu, vratu, grudima, stomaku, a onda joj polako raširio noge i zaronio među njih.

Dodirivao sam ustima njeno međunožje, dok sam joj jezikom lizao klitoris. Što sam je duže oralno zadovoljavao, sve više i jače je uzdisala, a onda sam osetio kako joj se iznova celo telo trese, a stomak grči i opušta ubrzanim ritmom, jer sam rukama bio obgrlio njene kukove, a potom ih spustio na njen stomak. Ponovo je doživljavala orgazam. Naglim pokretom je ustala i nekontrolisano počela da me ljubi, a samo nekoliko sekundi kasnije već ga je imala u ustima. Ovog puta i ja sam svršio. Oboje smo bili zadovoljni, a onda je opet usledilo tuširanje.

Ležerno smo se obukli, a ja sam nastavio da se divim njenim oblinama, koje su se nazirale ispod njenog kućnog ogrtača, dok sam ja bio u majici i farmerkama. Sipala nam je koka - kolu u čaše, a onda smo nastavili da jedemo kolač. Ostatak večeri proveli smo u krevetu gledajući TV program i ćaskajući o nama i svemu što smo toga dana doživeli. Pričala mi je kako joj nikada nije bilo tako lepo, kako se odavno nije tako opušteno osećala i da joj je oralni seks izuzetno prijao. Prijao je i meni i bilo mi je predivno, ali još uvek nisam mogao da poverujem da sam je imao. Te večeri smo još jednom vodili ljubav u njihovom bračnom krevetu.

Narednih desetak dana proveo sam kod nje vodeći ljubav sa njom, isprobavajući sve moguće poze, upražnjavajući analni i oralni seks. Ostvarivali smo jedno drugome sve fantazije vodeći ljubav gde god smo stigli; tuširajući se u kupatilu, na lavabou, na stolici, kuhinjskom stolu, trosedu dnevnog boravka kao i u bračnom krevetu spavaće sobe. Vodili smo ljubav i noću i danju, ne obraćajući pažnju na vreme. Čini mi se da sam pored nje postajao nekako perverznan. Kući sam išao jedino da se presvučem ili uzmem čist veš. Kada joj je muž došao iz Italije i dalje smo nastavili da se viđamo preko nedelje, kad je on bio na poslu, a sin u školi.

Posle izvesnog vremena viđali smo se i vikendom, kada su svi bili kod kuće i kada smo svi zajedno gledali prenose fudbalskih utakmica, jer sam se ja u međuvremenu još više zbližio sa njenim mužem Bobijem Čarltonom. Podrazumeva se da tamo i tada pod tim okolnostima nije bilo seksa sa Milenom, a nas dvoje smo se trudili da se ne primeti da smo u vezi i da ga ona vara.

Ija dobili zaduženje da se brinu o kući i psu, pa su zato imali ključ od kapije i od kuće. Banuli bi iznenada, a ja bih tada morao da se sakrijem, kako me ne bi videli.

Na svu sreću, pas bi zalajao kada bi ih video, pa sam ja uvek imao dovoljno vremena da se sakrijem. Međutim, neko drugi nas je video zajedno, rekao je to komšijama na zadatku, oni su tu vest prosledili Mirinim roditeljima i, eto belaja! Roditelji su je odmah pozvali telefonom iz Italije, raspitivali se o meni, a ona je sve poricala. Ali i pored Mirinog negiranja, komšije su budno motrile na njenu kuću, te ja više nisam smeo da idem kod nje. Viđali smo se i dalje, ali smo bili lišeni seksa. Naša viđanja svodila su se na odlaske u bioskop, u restorane i na šetnju gradom. U međuvremenu, stigao mi je brat iz Nemačke, tako da je svaka mogućnost o zajedničkom spavanju otpala. Nakon nekoliko dana pauze,

zakazali smo sastanak blizu njene kuće, u osam naveče. To veče je bilo toplo, ali sam ja obukao deblji bratov sivi džemper iz Nemačke.

Tačno u osam smo se našli. Posle izvesnog vremena seli smo da se osvežimo sokovima u nekom kafeu. Dok sam je pratio do njene kuće, oboje nas je obuzela želja za vođenjem ljubavi. Skrenuli smo u šumicu na Konjarniku i seli na jednu klupu. Počeli smo da se dodirujemo, a onda smo se dohvatili i imali seks. Nisam ni primetio kada mi je džemper ispao i kada sam ga zgazio nogama i zaprljao.

Moj brat se sutradan spremao za posao, ali uz užasnu viku i buku zbog isprljanog džempera, a onda je ušao u moju sobu i pokazujući mi značajno moje „zlodelo”, opalio mi šamar.

Na trenutak sam zamalo skočio da mu uzvratim, ali on je bio moj stariji brat, a ja sam ga poštovao. Ipak, bilo mi je krivo što je tako reagovao. Brat je otišao na posao, a ja sam, dok se pre podne nisam video sa Mirom, bio neraspoložen, pa je ona predložila da zajedno odemo kod njene drugarice u Jajince.

Drugarica je živela sama u kući, jer su njeni roditelji radili u Nemačkoj. Nisam se dvoumio, i tog smo popodneva otišli u Jajince. Ostali smo nekoliko dana, a onda je njena drugarica trebalo da ide kod svojih roditelja u Nemačku. Opet smo ostali sami u kući. Svakog narednog dana koji smo proveli u toj kući vodili smo ljubav, znatno smelije, isprobavali razne poze i probali i oralni seks. Niko sem Slobodana i njegove žene nije znao gde smo, te smo nas dvoje imali svoj mir skoro mesec dana, šetajući se i ne javljajući se pritom nikom, ne sluteći da su se Mirini roditelji, u međuvremenu, vratili iz Italije. Nju su tražili roditelji, a mene moja sestra koja je došla sa svojom prijateljicom i prijateljem iz Nemačke. Bila je to obostrana potraga; moji nisu imali pojma gde sam, dok je Slobodan priznao Mirinoj mami da smo u kući u Jajincima. Slobodan nam ništa o tome nije javio, te se na vratima kuće u Jajincima pojavila Mirina mama sa njenim bratom. Nastala je rasprava između Mire i njene mame, kada se je njena mama naglo okrenula ka meni, ošamarila me i ljutito mi se obratila:

„Sram te bilo! Kako si mogao da je upropastiš!?!”

Stajao sam kao ukopan ne progovarajući ni reč. Videvši da ja ne reagujem, obratila se ponovo Miri:

„Čekamo te ispred u autu, razgovaraćemo kod kuće!”

Zatim je sva nervozna i ljutita bukvalno istrčala iz kuće. Morali smo da se rastanemo. Na izlazu, pred vratima smo se izljubili, a onda smo izašli iz kuće. Mira je otišla kolima sa svojimima, a ja sam se uputio ka autobuskoj stanici, kako bih se odvezao do kuće, ali mi je u mislima sve vreme bila ona, brinuo sam o njoj, razmišljao i predviđao sve nelagodnosti koje bi joj se mogle desiti. Tog istog dana spakovali su se, i odveli Miru. Saznao sam to odmah sutradan. Javio mi je Slobodan. Život je, zaista, nepredvidljiv i čudan! Miru nikada više nisam video, niti sam ikad išta čuo o njoj, ali mi je narednih dana posle odlaska strašno nedostajala. Vreme sam provodio sa svojom sestrom i njenim prijateljima. Ubrzo sam kupio i motor od Gagija, novcem koji mi je dala sestra, a pritom sam mu po dogovoru dao i moj. Moja sestra je nekoliko dana kasnije otišla na more u Grčku sa prijateljima, a ja sam se ponovo priključio grupi mladića sa motorima. Okupljali smo se i onda se vozili Ušćem ili Avalom, ili smo išli da se kupamo na Adi. Onda se sestra vratila sa mora i saopštila mami vest, zbog koje je u kući nastala žestoka diskusija.

Razotkrila je tajnu, rekavši nam da je verena za bogatog Luksemburžanina koji ima lanac hotela u Luksemburgu, i da će se posle odmora venčati. Tada će i preći da živi kod

njega. Siguran sam da se mama ne bi bunila zbog ovakvih vesti, ali se žestoko pobunila kada je sestra zabiberila priču o veridbi pričom o spontanom pobačaju, i gorkoj istini da nikada neće moći da bude majka. Bio je to šok za mamu i sve nas! Od tog trenutka prestala je svaka diskusija, a mama je preklinjala i molila sestru da se ne udaje za stranca koji nije bio naše vere i mentaliteta. Moja majka je smatrala da brak sa bogatim čovekom neće potrajati ako se ne kruniše decom. Sestra je poslušala našu majku, pa je pri povratku u Nemačku raskinula sa njim. Potom je brat otišao u vojsku, a ja sam ostao sam u kući, a to je značilo da ću se sam brinuti o sebi. Mama je ponekad dolazila da me obiđe, da pospremi po kući kad bi ugrabila priliku, jer je otac stalno gundao i ljutio se što ne živim sa njima na placu. Ja sam kod njih odlazio retko.

V

Vreme je brzo prolazilo, smenjivala su se leta, a ja sam bivao sve stariji. Preko leta sam vozio motor, a zimi se družio sa drugovima iz kraja – zavlačili smo se jedan kod drugoga. U to vreme sam se zbližio sa Bobijevom ženom, jer sam je često viđao ispred zgrade ili na tarasi, i onda bismo neobavezno ćaskali, dok sam je ja gutao pogledom. Više nisam redovno išao u školu, ali sam upisao vandredno Ugostiteljsku, koju sam na početku zanemarivao i tek nešto kasnije polagao ispite. Zabavljao sam se i dalje sa Draganom i družio povremeno sa dečacima iz kraja, a ponajviše sa Slavkom iz Medakovića. Moje zabavljanje sa Draganom svodilo se samo na izlaske i šetnje po parkovima, ili sam je sačekivao ispred škole Jovan Jovanović Zmaj, koja se nalazila u gornjem delu Braće Jerković, a u koju je ona tada išla, te mi je takvo zabavljanje već bilo dosadilo. Čekajući je tako svakoga dana ispred škole i igrajući košarku ili fudbal, upoznao sam i neke nove drugove kao i jednu Olgicu. Bila je moje godište i zabavljala se s nekim mladićem dve godine starijim od nas, kojeg sam površno poznavao. Moje poznavanje sa Olgicom preraslo je u obostrano simpatisanje. Bila je prilično visoka za svoje godine, braon očiju i duge, smeđe kose, veoma zgodna i atraktivna. Nisam bio zaljubljen, ali sam je želeo više nego Draganu, jer sam smatrao da sam sa njom mogao imati i seks. Pretpostavljao sam da nije nevina. Posle par meseci uspeo sam da je odvojim od dečka, a nas dvoje počeli smo da se zabavljamo. U to vreme, često sam u gornjem delu Braće Jerkovića viđao starije momke iz voždovačke grupe sa kojima se nisam družio, ali sam ih sve poznavao.

Dolazili su tu braća Steva i Vasa Sagaj, sa kojima sam povremeno igrao fudbal ili košarku, pa Pavle Boljević i Mikica, kao i Jefat zvani Ruža, koji je nadimak dobio po tetovaži po čitavom telu i istetoviranoj crvenoj ruži na vratu.

Te godine sam video i Gišku, a bogami, poodavno ga nisam video, te ga na prvi pogled nisam prepoznao, sve dok jedan dečak nije skrenuo pažnju na njega, pokazujući u njegovom pravcu i uzvikujući Giškino ime, naglašavajući pritom da se vratio iz Italije. Bio sam prilično zapanjen njegovim izgledom, toliko je izgledao drugačije. Ni grama sala na njemu!

Treninzima je doterao liniju do perfekcije, pa je onako visok i krupan sa crnom, uredno podšišanom kosom, kožnom crnom jaknom i crnim pantalonama, košuljom i cipelama podsećao na Italijana, pravog gospodina. Bio je sam, ovoga puta bez pratnje, a šuškalio se da je i sam počeo da bira sa kim će se družiti. Kasnije, dok smo išli prema školskom dvorištu da igramo košarku, prepričavali su gde je Giška bio i šta je radio, dok mene to

nije ni malo zanimalo, te ih nisam slušao.

Leto i jesen su prošli, na pragu je bila zima. Vreme se pogoršalo i bilo je sve hladnije. Motor nisam više mogao da vozim, pa sam išao peške do gornjeg dela Braće Jerkovića da se vidam sa Olgicom, ali i sa Draganom povremeno. Moje pretpostavke o Olgicinoj nevinosti su se izjalovile, tako da od seksa nije bilo ništa. Možda bih i uspeo da je nagovorim da spavamo, jer znam da je i ona želela isto, ali su njeni roditelji znali da se zabavlja sa mnom, kao i njen stariji brat, sa kojim sam se povremeno družio, tako da je seks u startu otpao. Vidali smo se ispred škole, izlazili u grad i išli u bioskop. Kada je počela zima, zavlačili smo se u ulaz zgrade pored njene, i tu se ljubili i gnjavili. Novu godinu dočekali smo zajedno sa njenim bratom i sestrom od ujaka i njenim roditeljima, na Novom Beogradu.

Posle Nove godine, krajem januara, sećam se, još uvek je bio veliki sneg, temperatura se bila spustila ispod nule i dok je vetar kovitlao pahulje snega, tog prepodneva sam pošao do kioska da kupim neki strip za čitanje. Voleo sam da čitam Alana Forda, a da bih ga kupio, morao sam da prođem pored zgrade gde je stanovala Čarltonova Milena, kao i nekoliko mojih drugova. Ugledao sam Milenu na terasi kako čisti sneg i mahnuo joj da je pozdravim. Otpozdravila je. Započeli smo uobičajeno ćaskanje:

„Šta radiš, gde si pošao po ovom nevremenu?“

„Nigde posebno, do kioska da kupim nešto za čitanje.“

„E, onda bih mogla da te nešto zamolim?“

„A šta to?“

„Nestalo mi je kafe, a kada si već napolju i ideš u samoposlugu, mogao bi da mi kupiš dvesta grama, pije mi se, a mrzelo me po ovom nevremenu da izlazim.“

„Rado“, rekao sam, „učiniću ti uslugu, mada je prošlo dosta vremena, a još mi se nisi odužila ni za onu prvu, kada sam ti otključao vrata.“

„Pa, eto prilike da ti se odužim, kupi mi kafu, a ja ću skuvati da popijemo zajedno, sačekaj da ti bacim novac.“

„Ne, imam novac kod sebe, daćeš mi kasnije.“

„U redu!“, rekla je umilnim glasom, dok sam ja već bio zamakao iza ugla, kako ne bih više stajao na otvorenom prostoru ispred zgrade, dok je vetar sve jače duvao.

Vauuu!!! Opet ona! Ionako mi se stalno vrzmala njena slika po glavi, koliko sam žudeo da imam seks sa njom. Kupio sam kafu, a na strip sam i zaboravio. Razmišljao sam o tome da li ima tu nešto više nego li što pokazuje, tačnije, da li ima nešto više od ispijanja kafe. Pitao sam se da li mi ispijava puls, priprema teren da joj pridem, ili je jednostavno samo usamljena pored Bobija Čarltona, a ionako se ni sa kim iz kraja nije družila. Dok sam išao ka njenoj zgradi, svakakve misli u vezi sa njom su mi se vrzmale po glavi.

Razmišljao sam kako da ne napravim pogrešan potez i ne obrukam se, udvarajući joj se. Strah od nepredviđenog je u poređenju sa strahom od stvarnih mogućnosti bio jači. Kako sam se približavao njenim vratima, sve više sam razmišljao kako da nastupim i da je osvojim, a onda sam zadnjeg trenutka odlučio da prvi ne započinem sulude ideje. Rešio sam da sačekam da vidim kako će se stvari odvijati i da li će ona sama prva započeti neki flert. Uredno očešljana i bez šminke, u kućnoj haljini dočekala me je kada sam zazvonio na vratima. Tog trenutka zablistala je sva njena lepota! Ušao sam u stan, a ona je zatvorila i zaključala vrata za sobom. Sačekao sam je u hodniku, a onda pošao za njom, prateći svaki njen korak. Nijednog momenta nije se osvrnula da vidi da li idem za njom. Prošli smo pored još dvojica vrata, pre nego što smo ušli u prostranu dnevnu sobu. Tek tada sam je

izbliza dobro zagledao i ostao bez daha! Bila je toliko savršena, da je gotovo bilo bolno gledati je. Ušao sam za njom u dnevnu sobu, na trenutak nepomično zastao i počeo da piljim u tu ženu, koja mi je uzvratila pogledom i ljubaznim osmehom na licu. Kroz glavu mi je proletela misao kako mora da je primetila moju napetost (što i nije bilo tako teško).

Trebao sam se trgnuti iz besmislene obamrlosti, odjednom svestan da još nismo progovorili ni reč. Ali, dok sam je gledao srce mi je ubrzano lupalo, a neravnomerno disanje se ubrzavalo. Odjednom mi se zavrtilo u glavi. Usta su odbijala nalog mozga da kažu nešto. Ustuknuo sam i skrenuo pogled u pravcu dva kožna kauča, postavljena jedan naspram drugog ispred velikog jednokrillnog prozora. Između njih bio je postavljen dugački niski sto. Pokazujući rukom na kauč pozvala me je da sednem. Pitala me je da li želim da popijem još nešto pored kafe. Rekao sam da ne pijem alkohol, ali sam shvatio da sam istog trenutka napravio budalu od sebe, a ona je dodala da ima i toga, i da nije problem ako želim. Odgovorio sam odrično, ali protiv soka nisam imao ništa. Otišla je da skuva kafu i donese koka - kolu. Smestio sam se na kauč i pokušavao da se usredsredim. Ali, u glavi je odjekivalo: Ma, kakvo piće, želim vas! Ubrzo je donela dve čaše i flašu koka-kole, sipala nam oboma i ponovo zamakla u kuhinju. Ovoga puta pojavila se sa kafom i cigaretama u rukama i sela preko puta mene na drugi kauč. Prošlo je nekoliko trenutaka pre nego što smo išta progovorili, čekajući da onaj drugi započne bilo koju temu.

Osećao sam da ne mogu normalno da dišem i da mi je tog trenutka bio potreban sav trud, samo da započnem razgovor. Molio sam se da ona to učini prva. Kao da me je čula, blago se nasmešila i upitala me koliko mi je godina. Znao sam da izgledam koju godinu stariji, ali reći istinu da imam nepunih sedamnaest ili slagati da sam stariji dve, tri godine nije mi išlo u korist, jer je bilo očigledno da je dosta starija od mene. Sa osmehom na licu odgovorio sam joj:

„Dvadeset sedam (koliko je ona imala) - a onda dodao – „dovoljno da znam šta radim, želim i hoću!”

Nasmejala se, ali je bilo očigledno da je bila zadivljena mojim odgovorom.

Posle prvih razmenjenih rečenica, napetost je nestala. Razgovor je počeo da se odvija nesmetano i postepeno se pretvarao u ćaskanje, kao kod dva stara znanca. Pričala mi je o svom mužu, rekavši mi da je iz bogate beogradske porodice patrijarhalno vaspitane, sa ograničenim pogledima na život. Sport mu je bio važniji od bilo koga i bilo čega. Upoznala ga je u Zagrebu, kada je tamo bio poslovno, komentarišući utakmicu na nekoj TV stanici. Ona sama bila je rodnom iz istog grada, i da joj je tamo i cela familija, pa mi je pričala kako se zbog toga oseća usamljenom u Beogradu. Pažljivo sam je slušao, ne prekidajući je. Prijalo joj je moje društvo, jer se zabavljala dok mi je pričala. Ali, od mog očekivanja da će prva započeti flert ili mi staviti do znaja da bi moglo nešto i više da bude između nas, nije bilo ništa.

Nakon pola sata krenuo sam. Nije me zadržavala, već me je sa osmehom na licu ispratila do vrata. Umesto pozdrava ljupko sam joj se nasmešio. Pogledala me je svojim tamnozelenim očima i sa blaženim osmehom rekla:

„Navrati u ponedeljak naveče, muž i sin idu za Italiju kod nekih rođaka.”

Mom iznenađenju nije bilo kraja. Bile su to reči na koje nisam mogao istog trenutka da odgovorim. Očima sam preleteo preko njenih usana, još uvek ne verujući da je to izgovorila.

Da li ona to ozbiljno misli? Tog istog trenutka lice mi se ozarilo, a u grudima me tako nešto steglo, da sam skoro ostao bez daha. Zbog tih njenih reči noge su mi klecale, a lice i

telo goreli. Skrenuo sam pogled sa njenih usana ka njenim zelenim očima, duboko se zagledao u njih i istog trena primetio žudnju u njima. Bile su to oči koje su me blago i nežno pogledale, očekujući moju reakciju i odgovor.

To je bilo dovoljno da mi se disanje ubrza, a srce zaigra. Hteo sam da nešto izustim, ali se ona, videvši da sam se zbunio, široko osmehnula, slegla ramenima i ponovila da bi volela da dođem. Klimnuo sam glavom, primakao se što sam mogao bliže, uhvatio je za ruke i prvi put osetio njen miris, koji je lebdeo oko mene. Dalje se svega sećam kao kroz maglu, jer su se njene usne našle na mojima, a onda više ništa nije bilo važno. Provukao sam svoje prste kroz njenu kosu, a tela su nam se, takoreći, spojila. Taj kratki trenutak intimnosti bio je dovoljan da zaboravim sve o čemu sam do tada razmišljao, a naročito da će mi trebati mnogo truda dok je ne osvojim.

Međutim, taj trenutak zanosa nije dugo potrajao, jer joj se muž mogao svakog trenutka vratiti s posla. Posle strastvenog zagrljaja i poljupca sa obostranim osmehom na licu, pogledali smo jedno drugo u oči, a ja sam šapatom potvrdio moj dolazak u ponedeljak naveče.

„Dođi ranije, recimo oko sedam, možemo kasnije zajedno da gledamo seriju „Sandokan“ na TV-u”, dodala je.

Još jednom sam potvrdno odgovorio, spremio se i pošao prema vratima. Još jednom smo se poljubili pre nego što ih je otključala. Sav ushićen potrčao sam niz stepenice i za koji sekund našao se ispred zgrade. Napolju je duvao jak vetar i padao je sneg. Duboko sam uzdahnuo i uzdignute glave krenuo ka kiosku da kupim nešto za čitanje. Ništa mi tada nije smetalo, ni sneg, ni vetar, ni hladan vazduh koji sam udisao. Išao sam zureći ispred sebe i razmišljao o Mileni i svemu onome što se neočekivano dogodilo. Bio je to pravi, veliki uspeh za mene! I dok su me proganjale misli o njenom licu, izvajanom telu, zelenim očima, njenom milom pogledu i sjajnoj, dugoj crnoj kosi, na trenutak sam pomislio na njenog muža. Moj unutrašnji glas govorio mi je da ne mislim o njemu, te sam na trafici kupio pet vikend romana, kako bih skrenuo misli čitajući. Bilo je već podne kada sam se vratio kući.

Nisam bio raspoložen da pričam sa bilo kim, a pogotovo sa bratom koji se tek vratio sa odsluženja vojnog roka i stalno me gnjavio kojekakvim pitanjima. Počeo je odmah da me nešto ispituje, ali sam ga ignorisao i otišao u svoju sobu. Spustio sam romane pored kreveta, ispružio se na kauču sa rukama ispod glave i prepustio se mislima o Mileni.

Pred očima mi je bila samo ona i ponedeljak, koji nikako nisam mogao da dočekam, s obzirom na to da je tada bio petak. Tog dana više nigde nisam izlazio. Čitao sam romane, a uveče sam se uspavao gledajući televizijski program. Sutradan se vreme stabilizovalo. Sneg je prestao da pada a ni vetar nije duvao, pa su se sunčevi zubati zraci probijali kroz oblake.

Tog subotnjeg popodneva video sam se sa Olgicom, šetali smo po gradu, dok sam u nedelju bio kod roditelja na ručku. U ponedeljak sam prespavao čitavo prepodne. Probudio sam se sat posle podneva. Ostatak dananervozno sam se vrzmao po kući, pokušavajući nešto da čitam, ali mi nije uspevalo, jer sam samo o Mileni razmišljao. Morao sam nečim da prekratim vreme, pa sam otišao u šupu i pokušao da se zabavim skidajući pojedine delove sa motora, kako bih ih očistio i izglancao. I iako nije bilo potrebe da skidam karburator za bezin i prodivavam dizne, i to sam uradio. Tačno u šest sati poslepodne otišao sam da se istuširam, a nakon toga sam vadio jedan po jedan deo odeće iz ormana, jer sam želeo da izgledam besprekorno. Oblačio sam i skidao odeću čitavih pola sata.

Shvativši u jednom trenutku da sam preterao sa biranjem odeće, odlučio sam da požurim, pa sam obratio pažnju na biranje donjeg veša i majice. Izbor je pao na crne bokserice i crnu majicu. Farmerice, crn džemper i patike činile su da budem zadovoljan svojim izgledom.

Stvari koje sam razbacao po krevetu vratio sam u orman. Onda je došlo i vreme za polazak. Još uvek sam bio nervozan, ali ne kao pri prošlom susretu, već sam se osećao nekako hrabrije, opuštenije, kao da mi je samopouzdanje izbilo u prvi plan. Nije više bilo one napetosti i straha zbog pomisli da će me odbiti. Moje misli bile su usmerene ka samom činu seksa, jer sam sebe smatrao već iskusnim.

Tačno u sedam zazvonio sam Mileni na vrata. Očekivala me je. Pojavila se u svetloplavoj haljini i laganim, belim papučama bez čarapa na nogama, nasmejana i nenašminkana, izuzetno lepa, nekako sva slatka. Pogledi su nam se sreli, a njene tamnozeleno oči učinile su da se osećam blaženo. Pomislio sam kako je drugačija u svakom pogledu, i činilo se kao da se oduvek poznajemo. Zadovoljna što sam stigao u dogovoreno vreme, zatvorila je i zaključala vrata za mnom, dok sam se ja oslobađao svoje jakne osećajući toplotu dobro zagrejanog stana. Ambijent je bio više nego primamljiv. Nasred dnevnog boravka širok udoban kauč, na stočiću dve čaše i flaša koka-kole, preko puta televizor, dok je sa strane bio muzički stub, odakle je dopirala tiha lagana muzika. Milena je, kao i svaka pristojna domaćica otišla da nam skuva kafu. Gledao sam je dok se lagano kretala, a iz glave mi nije izlazila slika o našem prvom poljupcu. Donela je kafu, a uz nju i dva tanjirića, dve viljuške i dezert. Bio je to kolač poznat pod nazivom „srneća leđa“. Sela je na kauč pored mene, podviviši noge ispod sebe. Uz poslastice kojima smo se sladili, čekali smo da počne tada popularna serija „Sandokan“. Milena je stišala muziku, ja sam se promeškoltio na kauču da se što ugodnije smestim, a potom se ona primakla i naslonila na moje rame.

Zagrlio sam je, i tako zagrljeni i zavaljeni na kauču gledali smo špicu serije koja je upravo počinjala. Međutim, u mojoj glavi su se samo smenjivale misli o našem dubljem i intimnijem kontaktu, zapravo, kopkalo me ko će igru započeti prvi.

Moja odsutnost i opčinjenost njome bila je primetna, pa je zanimalo o čemu razmišljam. „Razmišljam o tebi!“, odgovorio sam joj kao zapeta puška, a njene su oči zasijale od zadovoljstva.

Ništa bitno”,- dodao sam. „Razmišljam o tome koliko sam imao straha da ti priđem.”

Nasmejala se i ponovo naslonila glavu na moje rame, ne progovarajući ni reči. Tako privijeni jedno uz drugo, odgledali smo seriju do kraja. Čulo se naše ubrzano disanje, jer smo počeli da se pipkamo i mazimo, dok su nam tela bila vrela od požude i uzbuđenja. Seks je bio na pomolu. Milena je ugasila televizor i pojačala muziku na muzičkom stubu. Nastavili smo da se ljubimo. Usne i jezici su nam se spojili, a onda sam počeo da joj dodirujem sise koje su bile iznenađujuće čvrste.

Nisam imao strpljenja, pa sam je skinuo sasvim. Bila je negovana, a ono što mi je posebno zapalo za oči, bila je njena potpuno izdepilirana vagina. Počeo sam lagano, u ritmu sa njom da se i ja oslobađam suvišne odeće, dok smo se i dalje dodirivali.

Nastavili smo dalje započetu igru. Raširila je svoje duge noge, opkoračila me i sela u moje krilo. Njene nabrekle bradavice dodirivale su moje pohotne usne, ruke su joj bile naslonjene na deo kožnog troseda iznad moje glave, dok sam je rukama držao za njeno čvrsto dupe. Ljubio sam je po vratu i šaputao joj koliko je lepa i zgodna. I to je zaista bila istina! Ništa nije odgovorila, ali u tom našem tajanstvenom zanosu osetio sam da se

spuštala sve niže, ljubeći me po čitavom telu, a onda je kleknula ispred mene, uzela ga u ruke onako ukrućenog i načas ga lizala, a onda stavljala i vadila iz usta. Osećao sam da tako mogu ubrzo svršiti, pa sam je polako pridigao i položio na krevet, sa njenom lepom guzom okrenutom ka meni. Njen pogled je govorio koliko želi da je uzmem.

Prešao sam rukama preko njene duge crne kose, pomazio je po leđima, dok su mi nesvesno obe ruke same klizile sve do njene fino oblikovane guze, o kojoj sam toliko maštao. Moja muškost i želja da uđem u nju je proradila, te sam joj dodirivao vaginu mazeći joj klitoris. Osetio sam da je jako ovlažila, pa sam desnom rukom prihvatio svoj ud i polako krenuo da prodrem u nju. Njeno telo se treslo kao da ima groznicu, dok se bolje nameštala da što pre dublje uđem u nju. Iznenadio sam se koliko je bila uska.

Polako sam prodirao u nju i lagano ubrzavao ritam. Čuo sam njene prigušene uzdahe užitka i osetio da pokušava da ga i sama jednom rukom dotakne. Sve više je uzdisala i sve više se bližila orgazmu, što me je još više napalilo, te sam počeo da ubrzavam ritam, a onda sam čuo glasan uzdah zadovoljstva koji je ličio na krik, jer je doživela orgazam, a nakon nekoliko sekundi svršio sam i ja. Umorni i zadovoljni oboje smo se izvalili na kauč jedno uz drugo. Tog momenta, dok me je njeno toplo telo grejalo, osećao sam se kao da sam na sedmom nebu.

Bio sam prezadovoljan. Još uvek smo bili u zagrljaju, kada sam neočekivano rekao:

„Razmišljam o nama i o ovome što se dešava. Starija si od mene, a i udata si.”

Pogledala me je čudno i pokušala da se udalji, ali sam je još čvršće privukao ka sebi i nastavio:

„Ne ljuti se, nisam imao lošu nameru, samo sam pomislio na nas i tvog muža, ali nisam ljubomoran, niti mi to smeta”.

Ispitivački me je pogledala, a onda je počela setno da priča:

„Ne znam da li ti smeta, ali, ja sa svojim mužem retko kada upražnjavam seks, prođe i po mesec dana i više. Veruj mi, da kada do toga dođe, uvek je isto, jer je on toliko ograničen. Ne smem ni da pomislim da pokušam sa njim da ostvarim neku svoju seksualnu fantaziju, jer bi odmah rekao da sam kurva. Ne sećam se, kada smo zadnji put imali seks, a da sam doživela orgazam kao sada. Egoističan je i vodi računa samo o svom zadovoljstvu, tako da nikada sa njim nisam uživala.”

Razumeo sam je, jer je bila mlađa od njega. Želeo sam da prekinem taj mučan i nepotreban razgovor koji sam započeo, ne razmišljajući o njenoj reakciji, pa sam joj rekao:

„Milena, shvatam te i nisam ljubomoran, ni sam ne znam zašto sam to i spomenuo.”

Narušio sam našu intimu svojom greškom. Ustala je i otišla da se istušira, a ja sam razmišljao o svojoj nesmotrenosti i o tome koliko sam ispao glup. Moj mozak je brzo radio i znao sam da moram tu grešku da ispravim. Zato sam otišao za njom u kupatilo. Otvorio sam staklena vrata tuš kabine i pridružio joj se u tuširanju.

Nasmejala se i okrenula mi leđa. Ponovo se preda mnom ukazalo njeno zgodno, predivno dupe i odmah se bacio u akciju. Ljubio sam je po vratu i leđima, onako mokru, a onda mi je i ona uzvratila. Nastavili smo da se ljubimo i dodirujemo, a onda smo ponovo poželeli jedno drugo. Doživeo sam erekciju, ali ne u toj meri da bih je tu i povalio. Laganim pokretima uhvatio sam je za ruku i poveo tako nagu u dnevnu sobu. Lagano sedajući na trosed, nastavio sam da je obasipam poljupcima po čitavom telu, vratu, grudima, stomaku, a onda joj polako raširio noge i zaronio među njih.

Dodirivao sam ustima njeno međunožje, dok sam joj jezikom lizao klitoris. Što sam je duže oralno zadovoljavao, sve više i jače je uzdisala, a onda sam osetio kako joj se iznova

celo telo trese, a stomak grči i opušta ubrzanim ritmom, jer sam rukama bio obgrlio njene kukove, a potom ih spustio na njen stomak. Ponovo je doživljavala orgazam. Naglim pokretom je ustala i nekontrolisano počela da me ljubi, a samo nekoliko sekundi kasnije već ga je imala u ustima. Ovog puta i ja sam svršio. Oboje smo bili zadovoljeni, a onda je opet usledilo tuširanje.

Ležerno smo se obukli, a ja sam nastavio da se divim njenim oblinama, koje su se nazirale ispod njenog kućnog ogrtača, dok sam ja bio u majici i farmerkama. Sipala nam je koka - kolu u čaše, a onda smo nastavili da jedemo kolač. Ostatak večeri proveli smo u krevetu gledajući TV program i ćaskajući o nama i svemu što smo toga dana doživeli. Pričala mi je kako joj nikada nije bilo tako lepo, kako se odavno nije tako opušteno osećala i da joj je oralni seks izuzetno prijao. Prijao je i meni i bilo mi je predivno, ali još uvek nisam mogao da poverujem da sam je imao. Te večeri smo još jednom vodili ljubav u njihovom bračnom krevetu.

Narednih desetak dana proveo sam kod nje vodeći ljubav sa njom, isprobavajući sve moguće poze, upražnjavajući analni i oralni seks. Ostvarivali smo jedno drugome sve fantazije vodeći ljubav gde god smo stigli; tuširajući se u kupatilu, na lavabou, na stolici, kuhinjskom stolu, trosedu dnevnog boravka kao i u bračnom krevetu spavaće sobe. Vodili smo ljubav i noću i danju, ne obraćajući pažnju na vreme. Čini mi se da sam pored nje postajao nekako perverzan. Kući sam išao jedino da se presvučem ili uzmem čist veš. Kada joj je muž došao iz Italije i dalje smo nastavili da se viđamo preko nedelje, kad je on bio na poslu, a sin u školi.

Posle izvesnog vremena viđali smo se i vikendom, kada su svi bili kod kuće i kada smo svi zajedno gledali prenose fudbalskih utakmica, jer sam se ja u međuvremenu još više zbližio sa njenim mužem Bobijem Čarltonom. Podrazumeva se da tamo i tada pod tim okolnostima nije bilo seksa sa Milenom, a nas dvoje smo se trudili da se ne primeti da smo u vezi i da ga ona vara.